ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நாராயணஸூக்தம்

[மூலமும், விவரணமும்]

(எளிய தமிழ் நடையில் பதவுரை, விரிவுரைகள் அடங்கியது)

உரையாசிரியர் :

[illegible] K.ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார் ஸ்வாமி

அட்வகேட் B.A.,B.L.,

ஆசிரியர் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

பதிப்பித்தவர்கள் :

(1) ஸ்ரீ ஸுதர்சன ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

(2) ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

214, கீழ உத்தர வீதி, திருவரங்கம்,

திருச்சி - 6. ☎: (0431) 434398

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சுக்கூடம், திருவரங்கம் திருச்சி - 6

நாராயணஸூக்த நிர்ணயம்.

இது யஜுர்வேதத்தில், தைத்திரீய உபனிஷத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தைத்திரீய நாராயணவல்லியில் இது ஒரு அனுவாகமாகும். இந்த நாராயணவல்லியில் "அத்₃ப்₄யஸ் ஸம்பூ₄தோ ஹிரண்ய கர்ப்ப₄ இத்யஷ்டௌ" என்று 'அத்₃ப்₄யஸ் ஸம்பூ₄த:' என்று ஆரம்பிக்கும் புருஷஸூக்தத்தின் உத்தரானுவாகம் படிக்கப்படவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அங்கு சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீபூமிநாதனை புருஷன் நாராயணனே என்று இங்கு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. புருஷஸூக்தத்தில் புருஷனென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஸ்ரீபூமிநாதனென்று உத்கோஷித்திருந்தபோதிலும், அவனுடைய அஸாதாரணமான பெயராகிய நாராயண நாமத்தைச் சொல்லாத குறையுண்டு. அக்குறை இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது. இதற்கு முந்தின அனுவாகத்தில் தஹரவித்யை சொல்லப்பட்டது. அதன் முடிவில்,

"யத்₃வேதா₃தௌ₃ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதா₃ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி₂த:
தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ் ஸ மஹேச்வர:"

[வேதத்தின் ஆதியில் எந்த ஸ்வரமானது சொல்லப்பட்டதோ, வேதத்தின் அந்தத்திலும் எது நிலைநிற்கிறதோ, தன் காரணமாகிய அகாரத்தில் ஒடுங்கின அந்த ஓங்காரத்திற்கு அர்த்தமாயிருப்பவனே ஸர்வேச்வரன்.] என்று அகாரவாச்யனை அச்யுதனே ஸர்வேச்வரன் என்று சொல்லப்பட்டது. இத்துடன் த்ருப்தியடையாமல் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஒப்புயர்வற்ற பெயரைச்சொல்லி நிர்ணயிக்கிறது இங்கு. மேலும், வேதத்திலே பல வித்யைகளில் பரவஸ்துவைக் குறித்து சிவனென்றும், சம்பு என்றும், ஹிரண்ய கர்ப்பனென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும், பரமாத்மாவென்றும், பரஞ்ஜ்யோதியென்றும், பரதத்வமென்றும் சொல்லப்பட்ட சப்தங்கள் நாராயணனையே குறிக்கின்றன என்று இங்கு கோஷிக்கப்படுகிறது. இதையே "வேதை₃ச்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்₃ய:" [எல்லா வேதங்களாலும் தானே அறியப்படுபவன்] என்று கீதாசார்யன் அருளினன்.

"ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை"

என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடர் மாதவனேயாவான். நாஸ்திகராயும், துஷ்ப்ரக்ருதிகளாயும், பாஹ்யர்களாயும், குத்ருஷ்டிகளாயும் இருப்பவர்களுக்குத் தன் பொருளை மறைக்கிறபடியால் மறை என்று சொல்லப்படுகிறது

வேதம். அவ்வேதம், ஸத், ப்ரஹ்மன், ஆத்மா, இந்த்ரன், சம்பு, சிவன், ருத்ரன், ப்ரஜாபதி முதலிய ஸாமான்ய சப்தங்களையிட்டுப் பரமபுருஷனைச் சில இடங்களில் சொல்லுவதன்மூலம் முற்கூறியவர்களை மயக்குகிறது. அதனால் சிலர் ப்ரக்ருதிதான் ஜகத்காரணமென்று மயங்குகிறார்கள்; மற்றும் சிலர் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள்தான் பரவஸ்துவோ என்று கலங்குகிறார்கள். அந்த அசேதனப்ரக்ருதியும், ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளும் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாயினரென்று வேதத்தில் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருப்பதை, பகவானுடைய மாயையினால் மயக்கப்பட்டு, அவர்கள் அறிவதில்லை.

"போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மை இன்னே
தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லையென்றே"

என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். புருஷோத்தமனையே சரணமாகப் பற்றின மஹான்களுக்கு உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதன்மூலம் வேதமென்னும் கீர்த்தியைப் பெற்றது மறை.

"தை$_3$வீ ஹ்யேஷா கு$_3$ணமயீ மம மாயா து$_3$ரத்யயா
மாமேவ யே ப்ரபத்$_3$யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே"

[ஸத்வரஜஸ்தமோகுணமுடையதும், என்னைச் சேர்ந்ததுமான மாயை (ப்ரக்ருதி) தாண்டமுடியாதது; என்னையே சரணமடைந்தவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்றார் கிருஷ்ண பகவான். மஹான்கள் முற்கூறிய ஸாமான்ய சப்தங்கள் விசேஷ சப்தமாகிய நாராயணசப்தத்திலேயே முடிவடையுமென்பதை அறிவார்கள். அந்த ப்ரஹ்மா, இந்த்ரன், சிவன் முதலிய சப்தங்களும் புருஷோத்தமனுடைய பெயர்களே. அவன் தன்னுடைய பெயர்களாகிய அவற்றைத் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சிலருக்கு அளித்ததனால் அவர்களைச் சொல்லுகிறதோ என்ற ஸந்தேஹமும் சிலருக்கு ஏற்படலாம். அந்த ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக, இங்கு எட்டு தடவை நாராயண நாமத்தைத் திரும்பத்திரும்பப் படித்ததோடன்றியில், அவனுகந்த மற்ற பெயர்களாகிய ஹரி, அச்யுதன், அனந்தன் என்னும் பெயர்களும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

"ந து நாராயணாதீ$_3$நாம் நாம்நாமந்யத்ர ஸம்ப$_4$வ:
அந்யநாம்நாம் க$_3$திர் விஷ்ணு: ஏக ஏவ ப்ரகீர்த்தித:
ருதே நாராயணாதீ$_3$நி நாமாநி புருஷோத்தம:
ப்ராதா$_3$தா$_3$ந்யத்ர ப$_4$க$_3$வாந்.............."

[நாராயணன் முதலிய பெயர்கள் மற்ற தெய்வங்களைக் குறிக்க மாட்டா. மற்ற தெய்வங்களின் பெயர்களுக்கும், விஷ்ணு ஒருவனே சேருமிடமாகக் கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறான். நாராயணன் முதலிய பெயர்களைத்தவிர மற்ற பெயர்களைப் புருஷோத்தமன் பிறருக்குத் தந்தருளினான்.] என்ற வாமனபுராணவசனம் இங்கு அனுஸந்திக்கத் தக்கது. இம்மாதிரியாக நாராயணனே பரமாத்மா என்று நிர்ணயித்து அவன் பெருமையைப் பேசுகிறபடியால் இது 'நாராயண ஸூக்தம்' என்று கீர்த்திபெற்றிருக்கிறது. புருஷஸூக்தத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லப்பட்டது. நாராயணஸூக்தத்தில் ரக்ஷண க்ரமமும், உபாஸனக்ரமமும், அவனுடைய மேன்மையும், அவன் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கும் தன்மையும் சொல்லப்படுகின்றன. லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணத்தில், வியாஸரும், ஸர்வபரவித்யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் நாராயணனே என்று இங்கு நிர்ணயிக்கப் படுவதாக ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தே₃வம் விச்வாக்ஷம் விச்வசம்பு₄வம்
விச்வம் நாராயணம் தே₃வமக்ஷரம் பரமம் ப்ரபு₄ம்.

[ஆயிரம் தலைகளையுடையவனும், ப்ரகாசிக்கின்றவனும், எங்கும் கண்களை உடையவனும், உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்பவனும், உலகமாயிருப்பவனும், (அப்படியிருந்தும்) தோஷங்களற்றவனும், அழிவற்றவனும், மேலானவனும், ஸ்வாமியாயிருப்பவனும் நாராயணனே.]

இங்கு ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் முதலிய சப்தங்களில் முதல்வேற்றுமையின் பொருளில் இரண்டாவது வேற்றுமை ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கேயே "விச்வமேவேதம் புருஷ:" என்றும், "நாராயண: பர:" என்றும் பலவிடங்களில் முதல்வேற்றுமையிலேயே படிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் விரிவாகக் காணலாம். (ஸஹஸ்ரசீர்ஷம்) ஆயிரம் தலைகளையுடையவன். இங்கு தலையென்பது கால், கை முதலிய மற்றவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இதனால் அனந்தமான ஜ்ஞானசக்திகளையுடையவனென்று சொல்லப்படுகிறது. கீதையில் விச்வரூபதர்சனத்தில் காட்டப்பட்டதுபோன்ற திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இத்தால் புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டவனே இங்கு நாராயணனென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறானென்று விளங்குகிறது. (தேவம்) பிரகாசிப்பவன்.

"முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ?
அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ?
படிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ? திருமாலே! கட்டுரையே"

[படிச்சோதியாடை — இயற்கையான ஒளியையுடைய ஆடை. பல்கலன் — பல ஆபரணங்கள். கடிச்சோதி — திருவரையின் ஒளி.] என்று நம்மாழ்வாரால் வர்ணிக்கப்பட்ட ஒளிமயமான உருவத்தை உடையவன். (தேவம்) உலகத்தை உண்டாக்கி, ரக்ஷித்து, ஸம்ஹரிப்பதை விளையாட்டாக உடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (விச்வாக்ஷம்) 'ஸஹஸ்ராக்ஷ:' என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டதை நினைக்கிறது. எல்லாவற்றையும் அறிபவன் என்று தாத்பர்யம்.

"உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதி யென்றே
வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே"
என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்,

"விச்வதச் சக்ஷுருத விச்வதோமுகோ
விச்வதோ ஹஸ்த உத விச்வதஸ்பாத்"

[எங்கும், கண்களையும், முகங்களையும், கைகளையும், கால்களையும் உடையவன்.] என்று நாராயணவல்லியில் முதலனுவாகத்தில் படிக்கப்பட்டது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. எங்கும், கண், முகம், கை, கால் முதலியவை செய்யும் காரியங்களைச் செய்ய சக்தியுள்ளவன் என்பது இதன் ஸாரார்த்தம். (விச்வாக்ஷம்) உலகிற்கெல்லாம் கண் முதலிய ஸகலேந்த்ரியங்களாகவுமிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "சக்ஷுர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" [தேவர்களுக்கும் (நித்யஸூரிகளுக்கும்) மனுஷ்யர்களுக்கும் கண்ணுயிருப்பவன்.] என்று வேதம் உத்கோஷித்தது. "கண்ணுவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" என்றார் வேதம் தமிழ் செய்த மாறன். கண்ணில்லாவிடில் எப்படிக் காரியம் செய்வதரிதோ, அப்படியே, நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற, இவனில்லாவிடில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. நம் கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே.

(விச்வசம்புவம்) உலகத்திற்கு எல்லாவிதமான நன்மையையும் கொடுப்பவன். இத்தால் 'சம்பு' என்று அதர்வசிகையில் சொல்லப்

படைப்பவனும் இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. 'விச்வ சம்புவம்' என்றதினால் 'சம்பு' என்று உலகில் ப்ரஸித்தமான சிவன் இவ்வுலகில் சிலர்க்கு சில நன்மைகளைத் தருபவன்; இவனோ எல்லா உலகினர்க்கும் எல்லாவிதமான நன்மையையும் தருபவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை இவனையன்றி வேறு எவரால் கொடுக்கமுடியும்? "மம மாயா துரத்யயா" [என் மாயை தாண்டமுடியாதது.] என்று அவனால் சொல்லப்பட்ட மாயையை அவனையன்றி வேறு யாரால் தாண்டுவிக்கமுடியும்? ஒரு குருவி பிணைத்தபிணையலை நம்மால் அவிழ்க்க முடியவில்லை; ஸர்வசக்தி பிணைத்த பிணையலை நம்மால் அவிழ்க்கப்போமோ? அவனையே உபாயமாக அடைந்தால்தான் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைத் தாண்டி அக்கரையேறலாம். "அத ஸோபயங்கதோ பவதி" [பின் இவன் பயம் நீங்கினவனாக ஆகிறான்.] என்றது வேதம். "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" [எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் அபயமளிக்கிறேன்; இதுவே என்னுடைய வ்ரதம்.] என்றான் சக்ரவர்த்தித்திருமகன். உடையவனன்றோ உடைமையை விடமாட்டாத் பற்றுடையவனாயிருப்பான். பெற்றமனம் பித்தன்றோ? "நம் அரங்கனாய பித்தனைப் பெற்றும் அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே!" என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகள். அந்த வாத்ஸல்யத்தினாலே நமக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, சாஸ்த்ரத்தை அருளி, பல அவதாரங்களைச்செய்து, நம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளப் படாதனபடுகிறான். ஆனால் நாம் 'பிள்ளைமனம் கல்லு' என்பதுபோல் இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம் படைத்து, மனமாகிற கதவை அவன் நம்மை அணுகாதபடி அடைத்துவைத்து, பன்மாமாயப்பிறவியில் கிடந்து உழல்கின்றோம். அப்பொழுதும் நமக்குத் தகுந்த தண்டனைகளை அளிப்பதன்மூலம் நமக்கு நன்மையையே செய்கிறான் ஸ்ரீதரன். இவ்விஷயத்தை நம்மாழ்வார்

"ஏ ப்பாவம் பரமே! ஏழுலகும்
ஈ ப்பாவம் செய்து அருளால் அளிப்பாரார்?
மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சைபெய்
கோபாலக் கோளரி ஏறன்றியே"

[ஈபாவம் செய்து—பாபத்தைப் போக்கடித்து, அளிப்பார்—ரக்ஷிப்பவர். அரற்கு—சிவனுக்கு. கோபால...ஏறு—கோபாலர்களுடைய மேலான ஸிம்ஹம்.] என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி நமக்காக அவன் படாதனபடுவதற்குக் காரணத்தை அடுத்தபடியாகச் சொல்லுகிறது:

(விச்வம்) இவ்வுலகையெல்லாம் சரீரமாக உடைத்தாயிருப்பதால் 'உலகம்' என்றே சொல்லப்படுபவன். தன் சரீரத்தை நோக்காத சரீரியும் உண்டோ? ''விச்வம் த்வய்யபி₄மந்யஸே ஜக₃தி₃ஷே தேநாத்₃வித்₃யஸ் தத:'' [உலகையெல்லாம் நீ தானாகவே அபிமானிக்கிறாய்; அதனால் உலகத்தைக்காட்டிலும் வேறுபடாதவனாகச் சொல்லப்படுகிறாய்.] என்றார் வேதாந்தாசார்யரான பட்டரும். ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் முதல் திருநாமம் விச்வம் என்பதே. அங்கு 'விச்வம் விஷ்ணு:'' என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு 'விச்வம் நாராயணம்' என்கிறது. சரீரத்தைச் சொன்னபின்பல்லவோ சரீரியைச் சொல்லவேண்டும். (நாராயணம் தேவம்) 'ஸஹஸ்ராசீர்ஷம் தே₃வம்' என்று சொல்லப்பட்டவன் யாரென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயித்துத் தருகிறது. (நாராயணம்) நரஸமூஹங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் என்றும் நரஸமூஹங்களை இருப்பிடமாக உடையவனென்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இத்தால் எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனென்றும் எல்லாவற்றையும் வியாபிப்பவனென்றும் ஏற்படுகிறது. 'அயந சப்தம்' ப்ராப்யத்தையும், உபாயத்தையும் குறிக்குமாதலால், சேதன வர்க்கத்திற்கு, மோக்ஷத்தில் அடையப்படுபவனாகவும், மோக்ஷோபாயமாகவுமிருப்பவன் என்றும் பொருள்படும். 'சரணம் க₃தி: நாராயண:'என்றல்லவோ வேதம் விளம்பிற்று.

''நாரசப்₃தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ:, ப்ரோச்யதே பு₃தை₄:
க₃திராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:''

['நாரசப்தத்'தினால் ஜீவர்களின் ஸமூஹம், பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருப்பதினால் நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

''ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா: ஆபோ வை நரஸூநவ:
தா யத₃ஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:''

[ஜலம் நாரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜலம் நரனாகிற பரமாத்மாவினிடமிருந்து உண்டானதன்றோ? அந்த ஜலம் ப்ரளயகாலத்தில் இவனுக்கு இருப்பிடமாயிருந்ததால் நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்று மனுஸ்ம்ருதியில் சொல்லியபடியும் பொருள் கொள்ளலாம்.

''நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீதி ததோ விது₃:
தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:''

[நாரனுகிற ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உண்டானவை எல்லாப் பொருள்களும்; ஆகையால் அவற்றை நாரங்களென்று சொல்லுகிருர்கள். அவற்றையே தனக்கிருப்பிடமாக உடையவனுதலால் நாராயணனென்று ஸர்வேச்வரன் சொல்லப்பட்டான்.] என்கிற வசனத்தின்படியும் பொருள் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் அபாரகருணுஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் பரந்தாஹஸ்யத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுல் நாராயணன் எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனென்றும், ஸர்வவ்யாபியென்றும், ஸர்வகாரணனென்றும், ஸகலசேதனர்க்கும் உபாயோபேயமாயிருப்பவனென்றும் ஏற்படுகிறது. (தேவம்) இவ்வுலகையெல்லாம் தன் சரீரமாகக்கொண்டு வியாபித்திருந்தபோதிலும், இவற்றின் மலங்கள் தன்மேல் படாததோடன்றியில் இவற்றை நியமிப்பதாலுண்டாகும் புகரை உடைத்தாயிருப்பவன். முதலில் 'தேவம்' என்பதினுல் அவன் அழகன் என்று உரைக்கப்பட்டது. இங்கு அவன் அமலனென்று சொல்லப்படுகிறது. 'விச்வசம்புவம்' என்றதினுல் அன்பன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'அழகன்' என்ருர் பெரியாழ்வார்; 'அமலன்' என்ருர் திருப்பாணுழ்வார்; 'நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்' என்ருர் நம்மாழ்வார். அழகனும், அன்பனும், அமலனுமிருப்பவன் அச்யுதன் என்று அருமறை அறிவிக்கிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும் விதிசிவாதிகளைப்போல் அழிவுள்ளவனுயிருப்பானே என்னும் ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்திசெய்கிறது அடுத்த பதம். (அக்ஷரம்) அழிவற்றவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கோ, குணங்களுக்கோ அழிவுண்டோ என்று ஸந்தேஹிப்பதற்கும் இடமில்லாதவன். ஆனுல் நித்யஸூரிகளைப்போல், அழிவில்லாதவனுயிருந்தும் தனக்கும் மேலான ஒரு ஈச்வரனை உடையவனுயிருப்பனே எனில்; (பரமம்) தனக்கு மேலானவரில்லாதவன். 'மிருந்ரை இலனே' என்ருர் ஆழ்வார்.

> "தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்
> தம் தேவதாநாம் பரமம் ச தைவதம்"

[ஈச்வரர்களுக்கும் மேலான ஈச்வரனுனவனும், தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையாயிருப்பவனுமான அவனே.] என்று ச்வேதாச்வதரத்தில் சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்துகிறது வேதம். அப்படியிருந்தும் காமம் முதலியவற்றிற்குப் பரதந்த்ரனுயிருப்பானே எனில்: (ப்ரபும்) ஈச்வரனுயிருப்பவன். எல்லோரையும்

நியமிப்பவன். கர்மத்தினால் பிறரைக் கட்டுப்படுத்துபவன். தான் கர்மபந்தத்தினால் பிணைக்கப்படாதவன்.

(பரமம் ப்ரபும் நாராயணம்) மேலான ப்ரபுவாயிருப்பவன் நாராயணனே. இத்தால் உலகமெல்லாம் நாராயணனுக்கு சேஷமென்றும், அவன் சேஷியென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே ஆழ்வார் ''மால் தனில் மிக்கதோர் தேவும் உளதே'' என்று அருளிச்செய்தார். (பரமம்) ஸர்வைச்வர்யஸம்பன்னனான லக்ஷ்மீநாதனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் தாரித்ர்யமுண்டு. ஸமாதிகதரித்ரன் இவன். இதை வேதங்கள் ''ந தத்ஸமச்ச அப்யதிகச்ச த்ருச்யதே'' [அவனுக்கு ஸமானமானவரும் மேலானவரும் காணப்படவில்லை.] என்று கோஷித்தன. ''ஒத்தார்மிக்காரை இலையாய மாமாயா!'' என்றார் ஆழ்வார். 'பரமம் ப்ரபும்' என்றதினால் இவனுக்கே நாம் தாஸர்களென்றும் இவனையே பூஜிக்கவேண்டுமென்றும், மறந்தும் புறந்தொழக்கூடாது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும்,

''தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த
தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே?''

என்று அருளிச்செய்தார். 'சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனை தகாது.' ச்மசானவாஸிக்குப் பூத்தகாது. நிர்வாணிக்குப் பூசனையும் தகாது. கிரீடதாரிக்குப் பூத்தரும்; வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலுக்குப் பூசனையும் தரும். ஸ்ரீவைகுண்டவாஸிக்குப் பூத்தரும், பீதாம்பரதாரிக்குப் பூசனையும் தரும். 'பூத் தருவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூஜை தருவது ப்ரபுவுக்கு'.

மஹாபாரதத்தில் ராஜஸூயயாகத்தில் அக்ரபூஜைக்கு அர்ஹதையுள்ளவர் யாரென்று கேள்வி பிறந்தபோது பீஷ்மர்

''ஸ ஏஷ ப்ருதுதீர்காக்ஷஸ் ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந:''

என்று 'ச்ருதியிலே ''தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ'' என்று சொல்லப்பட்டவனன்றோ உங்களுக்கு உறவினனும் பிறந்திருக்கிறான்' என்று சொல்லி க்ருஷ்ணனுடைய பரத்வத்தை ஸாதித்தார். புறந்தொழா வைராக்யநிஷ்டனான ஸஹதேவன்

''தமிமம் ஸர்வஸம்பந்நம் ஆசார்யம் பிதரம் குரும்
அர்ச்யமர்ச்சிதும் இச்சாம: ஸர்வே ஸம்மந்துமர்ஹத''

[எல்லாம் நிறைந்தவனும், ஆசாரியனும், தந்தையும், பெரியோனும், பூஜிக்கத்தகுந்தவனுமான இந்த க்ருஷ்ணனை அர்ச்சிக்கவிரும்பு

கிறேம். எல்லோரும் ஸம்மதிப்பீர்களாக.] என்று கிருஷ்ணனுடைய மேன்மையைக் கூறி,

"யோ வா'ந ஸஹதே ராஜ்ஞாம் கச்சித் ஸப₃லவாஹந:....
தஸ்ய மூர்த்₄நி ஸமாவிந்யஸ்தம் ராஜ்ஞ: ஸவ்யம் பத₃ம் மயா"

[ராஜாக்களுக்குள் எவனொருவன் இதை ஸஹிக்கவில்லையோ, அந்த அரசனுடைய தலையில் என்னுடைய இடதுகால் வைக்கப்படும்.] என்று தன் காலைக்காட்டினான்.

"மாநிநாம் ப₃லிநாம் ராஜ்ஞாம் மத்₄யே ஸந்த₃ர்ஶிதே பதே₃
ததோப₄வத் புஷ்பவ்ருஷ்டி: ஸஹதே₃வஸ்ய மூர்த்₄நி"

[அபிமானத்தையுடையவர்களான அரசர்களின் நடுவில் பாதம் காட்டப்பட்டவுடன் ஸஹதேவனின் தலையில் பூமாரி பொழிந்தது.] என்கிறபடியே மற்றவர்களுக்குப் பரத்வமில்லையென்றும் அதை ஸஹிக்காதவர்கள் தலையில் என் இடதுகாலை வைக்கிறேன் என்றும் சொன்னவுடன் அவன் தலையில் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். ஞானியாகிற பீஷ்மர் தலையில் பூமழை பொழியவில்லை. இதர தேவதா விஷயமான பற்றறுக்கையாகிய பரமவைராக்யத்தையுடைய பரமைகாந்தியான ஸஹதேவன் தலையிலேயே மலர்மாரி பொழிந்தது.

மேலான ப்ரபு யாரென்று இங்கு பல அடையாளங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்' என்றதினால் முடிச்சோதி, முகச்சோதி முதலியவைகளையுடையவனே முதல்வனெனப்பட்டது. 'விச்வாக்ஷம்' என்று அவன் ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத்₃த்₃ருஷ்டி யென்று உரைக்கப்பட்டது. மற்றவர்கள் 'மாலைக்கண்', 'பீளைக்கண்' எனத் தகுந்தவர்களே. 'விசவசம்புவம்' என்று ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆபத்திற்காப்பவனும், பாபத்தைப்போக்குபவனும் இவனே என்று உணர்த்தப்பட்டது.

'ந ஹி பாலநஸாமர்த்₂யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்'

[ரக்ஷிக்கும் திறமை ஸர்வேச்வரனாகிய ஹரியைத்தவிர வேறு எவரிடமும் இல்லையன்றோ.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. 'விச்வம்' என்று ஸர்வசரீரியாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. 'தேவம்' என்று அமலத்வம் உரைக்கப்பட்டது. 'அக்ஷரம்' என்று அழிவற்ற தன்மை அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த குணங்களையுடைய

வனான நாராயணனே மேலான ப்ரபு என்று விதிக்கப்படுகிறது இதுவே ஸ்ரீராமாயணத்தில்

"அதி₄கம் மேநிரே விஷ்ணும் தே₃வாஸ் ஸர்ஷிக₃ணாஸ் தத₃ா" [ரிஷிகணங்களுடன் கூடிய தேவர்கள் விஷ்ணுவை ஸர்வாதிகனை நிர்ணயித்தார்கள்.] என்று கோஷிக்கப்பட்டது.

விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்
விச்வமேவேத₃ம் புருஷஸ் தத்₃ விச்வமுபஜீவதி
பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்
நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்.

[எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் மேலானவனும், நித்யமானவனும், எல்லாமாயிருப்பவனும் நாராயணனாகிற ஹரியே. இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனே. ஆகையினாலேயே இந்த ப்ரபஞ்சம் ஜீவிக்கிறது. உலகிற்கு நாயகனும், ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாமியும், ஜனனமரணமற்றவனும், மங்களகரமானவனும், தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாத வனும், முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், உலகிற்கெல்லாம் ஆத்மா வும், மேலான உபாயமும் நாராயணனே.]

(விச்வத: பரமம்) சேதனாசேதனங்களடங்கிய உலகத்தைக்காட் டிலும் மேலானவன். "அந்யதே₃வ தத்₃ விதி₃தாத் அதோ₂ அவிதி₃தாத் அதி₄"[அந்தப் பரவஸ்து நம்மால் அறியப்பட்டதான அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறானது; நம்மால் அறியப்படாத ஆத்மாவைக்காட் டிலும் மேலானது.] என்றது வேதம். "பே₄த₃வ்யபதே₃சாச்சாந்ய:" [ஜீவ னுக்கும் பரனுக்கும் பேதம் சொல்லப்பட்டதால் பரமாத்மா வேறான வன்.] என்று வியாஸர் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நிர்ணயித்தார். "இல்லது ம் உள்ளதும் அல்லது அவனுரு" என்று மாறக்கூடிய அசேதனத் தையும், மாறாத ஜீவனையும்விட விலக்ஷணமானது பகவத்ஸ்வரூபம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

"அந்யச்ச ராஜந் ஸ பர: தத₂ாந்ய: பஞ்சவிம்ஶக:"

[அரசனே! பரமாத்மா வேறானவன்; இருபத்தைந்தாவது தத்வமான ஜீவன் வேறானவன்.] என்று மஹாபாரதம் முறையிட்டது. இத்தால் பரமபுருஷனுக்கும் மற்றவைகளுக்கும் ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லும் பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டன. ஸர்வரக்ஷகனான இவனுக்கும், இவனால் காப்பாற்றப்படும் மற்றவைகளுக்கும் எப்படி ஐக்யம் சொல்ல

மூடியும்? காரணபூதனை இவனும் இவனால் படைக்கப்படும் மற்றவையும் ஒன்றாகமுடியுமோ? உலகுயிர் தேவும் மற்றும் படைத்த எம்பரமமூர்த்தியன்றோ இவன்.

இவன் இவ்வுலகைக்காட்டிலும் மேலானவன் என்பதை எப்படி அறிவது எனில்:-(நித்யம்) நித்யமாயிருப்பவன். இவ்வுலகிலுள்ள அசேதனங்கள் ஸ்வரூபத்திலும் குணங்களிலும் மாறுபடுபவை. சேதனர்கள் ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடில்லாதவர்களாயிருந்தாலும், கர்மம் காரணமாக, ஜ்ஞானாதிகுணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வை உடையவர்கள். இவை இரண்டுமற்றவன் இவன்.

(விச்வத: பரமம்...விச்வம்)எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணனாயிருந்தபோதிலும் எல்லாமாயிருப்பவன். "மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னை" என்றார் ஆழ்வார். இது எப்படி முடியும் என்றால்: (நாராயணம்) இவன் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துக்கொண்டும், தரித்துக்கொண்டுமிருப்பவனன்றோ. ஆகையால் இவனை எல்லாமென்று சொல்லலாம் என்று உணர்த்துகிறது வேதம். "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" [நீ எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருக்கிறாய்; ஆகையால் எல்லாமாகிறாய்.] என்றான் அர்ஜுனன். "அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:" [பரமாத்மா ஜீவனிடத்தில் வியாபித்திருக்கிறபடியால் இருவரும் ஒன்று எனச்சொல்லப்படுகிறார்களென்று காசக்ருத்ஸ்னர் சொன்னார்.] என்று வியாஸர் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்தார். "தத்ஸ்தத்வாதநுபச்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாதவ:" [பரமாத்மா ஜீவனிடமிருக்கிறபடியால் ஒருவனென்றே ஸாதுக்கள் பார்க்கிறார்கள்.] என்றது மஹாபாரதம். (நாராயணம்) உலகினர் ஸந்தேஹம் நீங்குவதற்காக இப்படி அடிக்கடி நாராயணசப்தப்ரயோகம் பண்ணுகிறது. "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம்" என்று வியாஸரும் கேசவனே பரவஸ்துவென்று மூன்று தடவை ஸத்யம் செய்தாரன்றோ.

"கிம் தத்ர பஹுபிர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர் வ்ரதை:
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:"

[பல மந்திரங்களாலும், விரதங்களாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? 'நமோ நாராயணாய' என்னும் மந்திரமே எல்லா அர்த்தங்களையும் தருவது.] என்று புகழப்பட்ட நாராயண நாமபாராயணத்தின் மஹிமையை உணர்த்துவதற்காகச் சொல்லுகிறதென்றும் கொள்ளலாம்.

(ஹரிம்) 'நாராயணம்' என்று ஸர்வகாரணனும், ஸர்வரக்ஷகனும் இவனே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இங்கு ஸர்வஸம்ஹாரகனும் இவனே என்று கோஷிக்கப்படுகிறது.

"ப்₃ரஹ்மாணம் இந்த்₃ரம் ருத்₃ரம் ச யமம் வருணமேவ ச
நிக்₃ருஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஹரிரிஹோச்யதே"

[பிரமனையும், இந்திரனையும், ருத்ரனையும், யமனையும், வருணனையும் ஸம்ஹரிப்பதினால் 'ஹரி' என்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்றல்லவோ உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஹரிர் ஹரதி பாபாநி ஜந்மாந்தரக்ருதாநி ச" என்கிறபடியே ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிப்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "குமரனார் தாதை துன்பம் துடைத்த கோவிந்தனாரே" என்றார் ஆழ்வார். ருத்ரன், தன் தந்தையாகிய பிரமனின் தலையைக் கிள்ளினதினால் வந்த பெரும் பாபத்தைத் தவிர்த்தவன் இவனன்றோ. (ஹரிம்) இது பகவான் உகந்தருளிய பெயர்களில் ஒன்று. வேதப்ரதிபாத்யன் இவனே என்று காட்டுவதற்காக, வேதத்தின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும் 'ஹரிஃ ஓம்' என்று படிக்கப்படும் பெயர் இதுவேயாகும். "விச்வரூபம் ஹரிணம்" என்று ப்ரச்னோபனிஷத்தில் படிக்கப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்துகிறது வேதம்.

இவன் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதனாலேயே 'எல்லாம் இவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான் என்பதை நன்கு மனத்தில் பதியவைப்பதற்காக மறுபடியும் சொல்லுகிறது: (விச்வமேவேதம் புருஷஃ) இவ்வுலகெல்லாம் பரமபுருஷனே. "பூர்ணத்வாத் புருஷஃ" என்கிறபடியே எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவனாகையாலே புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். அதனாலேயே எல்லாம் இவன் எனப்படுகிறான். ஆழ்வாரும்,

"தானேயாகி நிறைந்தெல்லா உலகும் உயிரும் தானேயாய்
தானே யானென்பானாகி"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். 'தான்' என்னும் சொல்லுக்குள் எல்லா உலகங்களும் அடங்கும்படியாயிருப்பவன். வேதம் "ஸர்வம் கல்₃விதம் ப்₃ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்" [ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்தே உண்டாவதாலும், அதனாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுவதாலும், அதனிடமே லயிப்பதாலும் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே.] என்று சொல்கிறது. (இதம் விச்வம் புருஷ ஏவ) இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனே. காரணாவஸ்தையிலும், கார்யாவஸ்தையிலும் ப்ரஹ்மம் சிதசித்விசிஷ்டமாக இருந்த

போதிலும், விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மமே ப்ரதானமாகையாலே, ப்ரஹ்மமே உபாதானகாரணம் என்றும் விகாராதிகள் விசேஷண கூதங்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வாபாவிகமான சரீரசரீரி ஸம்பந்தத்தாலே வஸ்து ஒன்றே என்னத்தகுந்ததாயிருக்கிறது. ஜீவன் அநாதிகாலமாக அசித்தில் வியாபித்து அத்தோடே முகம் பழகிப்போந்தவன். சேதனமுகமாக அசேதனத்திலும், குந்தி அடி யிட்டு நிற்கிருன் நாராயணன். பகவானுக்கு சரீரம் ஆத்மவஸ்து. அவனுக்கு சரீரமாகையாலே அசேதனமும் நாராயணனுக்கு சரீர மாகிறது. "அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய" [என்னை அந்தர் யாமியாகக்கொண்ட ஜீவனைக்கொண்டு வியாபித்து.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. இப்படி எங்கும் வியாபிக்கையாலே இவனை 'விச் வம்' என்னத் தட்டில்லை. (தத் விச்வமுபஜீவதி) இவன் அந்தராத் மாவாயிருப்பதாலேயே உலகெல்லாம் இவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது. இதிலிருந்தும் விச்வத்திற்கும், வாஸுதேவனுக்கும் ஸ்வரூபைக்ய மில்லையென்று ஸித்திக்கிறது. (தத்...) "தேந விநா த்ருணமபி ந சலதி" "அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது" என்றல்லவோ சொல்லப்படு கிறது. இதில் அவனுடைய ரக்ஷகத்வம் காட்டப்படுகிறது. "நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ என்னையன்றியில்லை" என்றார். திருமழிசை ஆழ்வார்.

"தானே உலகெல்லாம். தானே படைத்திடந்து
தானே உண்டுமிழ்ந்து. தானேயாள்வானே'

என்றார் நம்மாழ்வார். இவ்வுலகைப் படைத்தும், ப்ரளயஜலத்தி லிருந்து எடுத்தும், ப்ரளயாபத்திலே உண்டும், பிறகு உமிழ்ந்தும், இப்படி ஸர்வவிதமான ரக்ஷணங்களையும் செய்பவன் இவனே யென்று இங்கு காட்டப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக இப்படி ஸர்வ விதரக்ஷணங்களையும் செய்யும் இவனுடையதே இவ்வுலகெல்லாம் என்று உத்கோஷிக்கிறது உபனிஷத்: (பதிம் விச்வஸ்ய) எல்லா வுலகிற்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன். இத்தால், சேஷசேஷிஸம்பந்தம் சொல்ஸ்ப்படுகிறது.

"உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும்
கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணம் கூடியும்
கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்"

என்று ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தார். "ஒருவன் ஒரு க்ஷேத்ரத்தை (வயலை) திருத்துவது, எருவிடுவது, க்ருஷிபண்ணுவ

தாக நின்றால் இது இவனது என்று அறியலாமிறே" என்று நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தனர். (ஆத்மேச்வரம்) இவர்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பதோடன்றியில், இவர்களை நியமிப்பவன். இங்கு ஆத்மசப்தம் அசேதனத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (ஆத்மேச்வரம்) தனக்குத்தானே ஈச்வரனுமிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவர்களுக்குத்தான் ஈச்வரனுமிருப்பதுபோல், தனக்கு ஒரு ஈச்வரனில்லாதவன். (சாச்வதம்) ஆதியும் அந்தமுமில்லாமலிருப்பவன். இத்தால் அழிவுள்ளவர்களான பிரமன், ருத்ரன் முதலியவர்களைக்காட்டிலும் இவனுடைய ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. (சிவம்) மங்களகரமாயிருப்பவன். இத்தால், அதர்வசிகையிலும், ச்வேதாச்வதரத்திலும் சிவசப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (சாச்வதம் சிவம்) எப்பொழுதும் பரிசுத்தமாயிருப்பவன். இத்தால் சிற்சில காலத்தில்மட்டும் பரிசுத்தனாயிருக்கும் சிவனல்ல இவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அந்த சிவன் பிறக்கும்போதே "அநபஹதபாப்மா வாஹம்" [நான் பாபம் நீங்காதவனாக இருக்கிறேன்.] என்று தன் தந்தையாகிய பிரமனிடம் கூறினான். பகவானுடைய பெயர்களாகிய சிவன் முதலிய நாமங்களைப் பெற்றபின்பே பரிசுத்தனானான் என்று கோஷிக்கிறது. பிறகு தன் தந்தையாகிய பிரமனின் தலையைக்கிள்ளி அபரிசுத்தனானான். வேதமோதிய முதல்வேதியனின் தலையைக் கிள்ளினதினால் ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷத்தை அடைந்து, கபாலத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் பரிதவித்தான். அப்பொழுதும் அவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தியவன் அச்யுதனேயன்றோ?

"யச்சௌச நிஸ்ஸ்ருதஸரித்ப்ரவரோதகேந
தீர்த்தேந மூர்த்நி வித்ருதேந ஶிவஶ்ஶிவோபூத்"

[எவனுடைய திருவடிகளை விளக்கின கங்காஜலத்தைத் தலையில் தரித்ததினால் சிவன் பரிசுத்தனாக ஆயினனோ.] என்று பாகவதத்தில் பேசப்பட்டது. சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, கபாலமாலையை தரித்துக்கொண்டு, ச்மசானவாஸியாய்த் திரிபவனைப் பரிசுத்தமானவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? ருத்ரன் பெயரைச் சொன்னவுடன் இன்றும் ஜலத்தைத் தொட்டுப் பரிசுத்தப் படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். யஜ்ஞம் செய்பவனுக்கு ருத்ரனுடைய அம்சம் உண்டு. ஆகையால் பிரமனுடைய தலையைக் கிள்ளின பவித்ரவிரல் அசுத்தமாகிறது. அந்த அசுத்தத்தைப் போக்கவே நாம் இன்றும் பவித்ரம் தரிக்கிறோம். சிவசப்தம் விஷ்ணுஸஹஸ்ர

நாமத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது விஷ்ணுவைக் குறிக்கு மென்று தெரிகிறது. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந" [ராகவா! நீயே எல்லா உலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவன்] என்று கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. (அச்யுதம்) தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாதவன். ஆபத்துக்காலத்தில் அகலுபவன் அச்யுதனவானோ? சிவசப்தம், உலகில் ப்ரஸித்தமான சிவனைக் குறிக்கவில்லை என்று விளக்குவதற்காக முன்னும் பின்னும் அச்சிவனுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத பெயர்களைப் படிக்கிறது பண்டை மறை. தன்னை அடைந்த வாணனை ஆபத்துக்காலத்தில் கைவிட்டு அகன்றவனன்றோ ருத்ரன்.

"மோடியோடி லச்சையாய சாபமெய்தி முக்கணன்
கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத்து
ஓட வாணனாயிரம் கரம் கழித்த ஆதிமால்" என்று

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

(நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம்) அறியத்தக்கவர்களுள் பெரியவன் நாராயணனே. தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாதவன் இவனேயாதலால் இவனே அறியத்தக்கவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவனிடம் பக்தியில்லாதவர்கள்,

"விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ: விபரீதஸ் ததாஸுர:"

[விஷ்ணுபக்தியுடையவனே தேவன்; அதில்லாதவன் அஸுரன்] என்றும்,

"ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்யரேதஸம்
யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்த்யரேதஸம்"

[பிதாவை த்வேஷிக்கும் புத்திரனை மற்றொருவனுக்குப் பிறந்தவனாக அறியலாம். நாராயணனை த்வேஷிப்பவனை சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவனாக அறியலாம்.] என்றும் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்களல்லவோ?

(மஹாஜ்ஞேயம்) அதர்வசிகையில் 'காரணம் து த்யேய:' என்று சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. சேதனாசேதனங்களைக்காட்டிலும் முக்கியமாக அறியத்தக்கவன். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம் முதலிய எல்லாவற்றிலும் பெரியோனாக அறியத்தக்கவன். ஸகலவைதிகக்ரியைகளிலும் அறியத்தக்கவன்.

"தாநயஜ்ஞ விவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹத்ஸு ச
ந த்ரக்ஷ்யாம புநர் ஜாது தார்மிகம் ராமமந்த்ரா"

[தானங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலும், விவாஹங்களிலும், பெரிய கூட்டங்களிலும் தார்மிகனான ராமனைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் நாங்கள் பார்ப்பதில்லை.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. (மஹாஜ்ஞேயம்) இவனை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாக ஆகிறதன்றோ. சாந்தோக்ய உபனிஷத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பார்த்து அவனுடைய பிதா,

"யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்...ஏவம் ஸோம்ய ஸ ஆதேஸோ பவதி"

[குழந்தாய்! மண் உருண்டையை அறிந்தால் எப்படி மண்ணாலானவையெல்லாம் அறியப்பட்டதாகுமோ, அப்படியே அந்த ஸர்வேச்வரனும் ஆகிறான்.] என்று சொல்லிய வாக்யம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஸகலசேதநாசேதன விசிஷ்டனான புருஷோத்தமனை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகுமன்றோ. அதனாலேயே இங்கு 'மஹாஜ்ஞேயம்' என்று சொல்லப்படுகிறான். 'அறியமுடியாதவன்' என்று வேதங்களில் சொல்லியிருக்க இங்கு எப்படி அறியத்தக்கவனென்று சொல்லலாம்? எனில்: அளவுபடுத்தி அறியமுடியாதவன் என்று அறிந்தால் இவனை அறிந்ததாகும். "மேலை வானவரும் அறியார்" என்றும், "ப்ரஹ்மாபி ந வேத நாராயணம் ப்ரபும்" என்றும் சொல்லப்பட்டதல்லவா?

இதிலிருந்து 'ஜ்ஞாதா', 'ஜ்ஞாநம்', 'ஜ்ஞேயம்' என்று மூன்றுவகையான உண்மையான வஸ்துக்களிருக்கின்றன என்று தெளிவாகிறது. 'மஹாஜ்ஞேயம்' என்பதிலிருந்து ஒவ்வொரு வகையிலும் பல வஸ்துக்களிருக்கின்றனவென்று ஏற்படுகிறது. ஜ்ஞானமாத்ரம் என்று சொல்லுமிடங்களை "தத்குணஸாரத்வாத் து தத்வ்யபதேச:" [ஜ்ஞானகுணம் முக்யமாக இருப்பதால் ஜ்ஞானமென்றே ஆத்மா சொல்லப்படுகிறது.] என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன வழியில் பொருள் கொள்ளவேண்டும். "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்று இவனை ஜ்ஞாதாவாகவும் சொல்லிற்றன்றோ? ஆகையால் இவன் எல்லாவற்றையும் அறிவதால் ஜ்ஞாதாவாகவும், ஜ்ஞானஸ்வரூபனாயிருப்பதால் ஜ்ஞானமென்றும், ஞானிகளால் அறியப்படுவதால் 'ஜ்ஞேயம்' என்றும் சொல்லப்படுகிறான்.

(விச்வாத்மா நம்) 'இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனே' என்று முன் சொல்லப்பட்டதின் காரணத்தை இங்கு தெளிவாக்குகிறது. உலகிற்

கெல்லாம் ஆத்மாவாயிருப்பவனுகையால், 'உலகம்' என்றே சொல்லத்தகுந்தவன். "ஒருவிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம்" என்றார் ஆழ்வார். "பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம்" என்றும், "விச்வத: பரமம்" என்றும் சொல்லி பேதச்ருதிகளையெல்லாம் காட்டுகிறது வேதம். "விச்வம்" என்றும், "விச்வமேவேதம் புருஷ:" என்றும் அபேத ச்ருதிகளை உணர்த்துகிறது. "விச்வாத்மாநம்" என்று இவ்விரண்டு விதமான ச்ருதிகளையும் ஸமரஸப்படுத்தும் கடகச்ருதிகளைக் குறிக்கிறது. வேதவாக்கியங்களை மூன்று வகையாகப்பிரிக்கலாம். "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாம்" [நித்யரான அநேக ஜீவர்களுள் ஒருவனுன நித்யமாயிருக்கும் பரமாத்மா] என்றும், "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஜீவனையும் ஈச்வரனையும் வேருக அறிந்து...] என்றும், "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா..." என்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான வேதவாக்கியங்கள், பரமாத்மாவும், சேதநாசேதனங்களும் மிகவும் வேறுபட்டவை என்று முறையிடுகின்றன. இவைகளை பேதச்ருதிகள் என்கிறோம். "தத் த்வமஸி" [நீ அதுவாகிறாய்.] "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" [இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமல்லவோ.] முதலிய சில வேதவாக்யங்கள் பரமாத்மாவும் மற்றவைகளும் ஒன்று என்று கூறுகின்றன. இவைகள் அபேதச்ருதிகள் எனப்படுகின்றன. "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்" [எவன் ப்ருதிவியினுள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, எவனுக்கு ப்ருதிவி சரீரமோ, எவனை ப்ருதிவி அறியவில்லையோ...] "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மனோ அந்தர: யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம்" [எவன் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, ஆத்மாவினுள் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ...] "ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" [இவனே ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும், தோஷமற்றவனும், வைகுண்டத்தில் ப்ரகாசிப்பவனுமான நாராயணன்.] முதலிய ச்ருதிகள் நாராயணன் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதாலேயே ஸர்வசப்தவாச்யனுகிறான் என்று காட்டுவதன்மூலம் பேதச்ருதிகளுக்கும், அபேதச்ருதிகளுக்கும், மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் விரோதத்தைப் போக்கடிக்கின்றன. இவைகளையே கடக ச்ருதிகள் என்கிறோம். இம்மூன்றுவிதமான ச்ருதிகளையும் இங்கு படித்ததின்மூலம் விசிஷ்டாத்வைதமே வேதாந்தத்தின் உட்பொருள் என்று உணர்த்துகிறது வேதம். அத்வைதிகள் அபேதச்ருதிகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்ற ச்ருதிகளை துர்ப்பலமானவை என்று தள்ளிவிடுகிறார்கள். சிலர் பேதச்ருதிகளை மட்டும் முக்கியமாகக்

சொல்லுகிறார்கள். எல்லா வேதவாக்யங்களுக்கும் பொருந்தும்படியான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் விசிஷ்டாத்வைதமே வேதத்திற்கு உகந்தது என்பதை நிஷ்பக்ஷபாதிகள் நன்கு காணலாம்.

(பராயணம்) மேலான உபாயமாகவும், மேலான ப்ராப்யமாகவும் இருப்பவன். நாராயணசப்தத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது வேதம். யுதிஷ்டிரன் பீஷ்மரை "கிம் ஸ்வித் ஏகம் பராயணம்" என்று கேட்டபோது அவர் "பரமம் ய: பராயணம்" என்று ஜகன்னாதனை க்ருஷ்ணனைக் காட்டினார். (பராயணம்) மேலான உபாயமாயிருப்பவன். இவ்வுலகிலுள்ளவர்கள் மோக்ஷமடைவதற்காகப் பல பல வழிகளைக் காட்டியிருக்கிறான் வாஸுதேவன். அவைகளே மோக்ஷோபாயங்களெனப்படுகின்றன.

"கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதய:"

[கர்மத்தினாலேயே ஜனகர் முதலியவர்கள் ஸித்தியடைந்தனர்.] என்று சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும்,

"ஜ்ஞானாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா"

[ஜ்ஞானமாகிற அக்னியும் அப்படியே எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகிறது.] எனப்பட்ட ஜ்ஞானயோகமும், "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்று கீர்த்திக்கப்பட்ட பக்தியோகமும், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானமும், புருஷோத்தமவித்யையும், புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும், திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலியவைகளும் மோக்ஷோபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் இவன் மேலான உபாயம் என்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த உபாயங்களைக்காட்டிலும் இவனுக்குப் பலவித ஏற்றங்கள் உண்டு. அவைகள் ச்ரமஸாத்யமானவை; இவன் ஸித்தமாயிருப்பவன். அவைகள் உடனே நசிப்பவையாகையாலும் அசேதனமாகையாலும் பலம் கொடுக்க இயலாதவை; இவன் நித்யனாகவும், பரமசேதனனாகவும், ஸர்வஜ்ஞனாயும், ஸர்வசக்தனாயும், இருப்பவன். கர்மஜ்ஞானாதிகளைப் பற்றுவதற்கு சிலருக்கே அதிகாரமுண்டு; இவனைப் பற்றுவதற்கு எல்லோருக்கும் அதிகாரமுண்டு. அவைகள் பலவிதமான அங்கங்களை அபேக்ஷிப்பவை. இவன் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷன். கர்மஜ்ஞானாதிகள் அந்திமஸ்ம்ருதியை அபேக்ஷிப்பவை. இவனைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி அவச்யமில்லை. அவைகள் இந்த ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷம் கொடுக்கும் என்னும் நிச்சயமில்லை. இவனைப் பற்றினவர்கள் இப்பிறவியிலேயே முக்தி

யடைவார்கள். ஸ்வயத்னத்தால் ஸாதிக்கப்படும் அவை அத்யந்த பரதந்த்ரனான இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமானவை. இவனைப்பற்றுவது ஸ்வரூபானுரூபமானது. இதனாலேயே கடோபனிஷத்தில்.

புருஷாந் ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்ட்டா ஸா பரா கதி:"
[புருஷனைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை. அவனே மேலான உபாயமும், உபேயமுமாவான்.] என்று உத்கோஷிக்கப்பட்டது. இங்கு நாராயணவல்லியிலும்.

"ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தநேந த்யாகேந ஏகேந அம்ருதத்வமாநசு:"
[கர்மத்தினாலும், ப்ரஜையினாலும், தனத்தினாலும் அவனை அடைய முடியாது; ஆத்மாவை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பதினாலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள்.] என்று சொல்லப்படுகிறது. "ஸர்வ லோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே" என்று ராமாயணத்திலும் உரைக்கப்பட்டது.

அவனைத்தவிர மற்றவைகள் 'உபாயம்' என்று சொல்லுவதற்கும் அர்ஹதையற்றவைகள். இவைகள் பலத்தைக் கொடுப்பதற்கு அவனையே எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. ஸர்வேச்வரனை இவன் வேறொன்றையும் எதிர்பாராததோடன்றியில் நாம் விரும்பின தற்குமேல் ஒன்று பத்து நூறாயிரமாகப் பலன்களைத் தருகிறான். அவ்வளவும் கொடுத்தும் 'ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோமே' என்று ஏங்குகிறான்.

"கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம்
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி"

[கோவிந்தா! என்று, வெகுதூரத்திலிருந்த என்னை த்ரௌபதி கூப்பிட்ட கூக்குரல், வ்ருத்தியடைந்த கடன்போலே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினின்றும் நீங்கவில்லை.] என்று கலங்கினவனன்றோ அவன். "ரக்ஷகராக ப்ரஸித்தரான பர்த்தாக்கள் ஐவரிருக்க, நம்மையே ரக்ஷகனாக நினைத்துக்கூப்பிட்டும் நான் அருகிலிருக்கப் பெற்றிலேனே" என்று நொந்துகொண்டான். "அவள் தனக்கு அடுக்கும்படி செய்தாள்; நான் அவதரித்தும் அவதாரப்ரயோஜன மொன்றும் பெற்றிலேன்" என்று வருந்தினான். தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவளுடைய மயிர்முடியையும் முடிப்பித்து, விரோதிவர்க்கங்களை அழித்துப் பரமபதம் செல்லும்போதும்

''ஜாதிஸ்வஸ்த்ருமஹா பயேன'' என்று மனஸ்ஸமாதானமில்லாமலே சென்றதாகவன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உபாயாந்தரங்கள் வெகுகாலம் கழித்துப் பலத்தைக் கொடுப்பவை. இவன் அடியார்களின் ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவுடன் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து ஆபத்தைத் தவிர்ப்பவன்.

''பரமாபத்₃மாபந்ந: மநஸாசிந்தயத் ஹரிம்
ஸ து நாக₃வரச் ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண:''

[பரமாபத்தை அடைந்தவனும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற லக்ஷ்மியை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான உபாயமாகப் பற்றினவனுமான அந்த கஜேந்த்ராழ்வான் மனத்திலே ஹரியை நினைத்தான்.] என்கிறபடியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸ்வயத்னத்தைக் கைவிட்டு ''ஆதிமூலமே'' என்று அலறினவுடன், திருவடி நிலைகளை (பாதுகைகளை) அணிந்துகொள்ளாமல், வெறுந்தரையிலே பத்தெட்டடியிட்டு, பின்னர் வாஹனபரிஷ்காரமில்லாமல் பெரிய திருவடியின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வாயுவேகமனோவேகங்களுடன் தோன்றினவனன்றோ?

''மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்
தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே''

[களிறு—யானை; புள்—கருடன்.] என்று ஆழ்வாரும்

''அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம் அஸ்வீக்ருத
ப்ரணீதமணி பாது₃கம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம்
அவாஹநபரிஷ்க்ரியம் பதகே₃ராஜம் ஆரோஹத:
கரிப்ரவர ப்₃ரும்ஹிதே ப₄க₃வதஸ்த்வராயை நம:''

[கஜேந்த்ரனின் கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன், சேனைமுதலியார் கொடுத்த கைலாக்கை மதியாமலும், கொண்டுவரப்பட்ட மணி பாதுகையை அணியாமலும், 'இதுக்குக் காரணமென்?' என்று திவ்யமஹிஷிகள் திகைக்கவும், வாஹனபரிஷ்காரமொன்றும் செய்யாமல் கருடன்மீதேறின பகவானுடைய வேகத்திற்கு நமஸ்காரம்.] என்று பட்டரும் இதில் ஈடுபட்டனர்.

பகவானே மோக்ஷோபாயமாகில் அவன் என்றும் ஸித்தனாக இருப்பதால் எல்லோருக்கும் உடனே மோக்ஷம் உண்டாக

வேண்டுமே? அவன் சிலருக்கே மோக்ஷம் கொடுத்தானாகில் பக்ஷபாதமுள்ளவன், தயையற்றவன் என்னும் தோஷங்கள் வருமே? என்னும் ஸந்தேஹம் சிலருக்கு ஏற்படலாம். "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" [ரக்ஷிக்கப்படுபவர்களின் அபேக்ஷையை எதிர் பார்க்கிறான்.] என்கிறபடியே அவனிடம் அத்வேஷமும், ஆபிமுக்யமும் உள்ளவர்களும், அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுமான சேதனர்களையே அவன் ரக்ஷிக்கிறானாகையால் முற்கூறிய தோஷங்கள் ஏற்படா. அப்படியாகில் அந்த அத்வேஷம், ஆபிமுக்யம் முதலியவைகளையும் உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டாமோ எனில்: அவைகள் உபாயமாகமாட்டா. பகவான் நம்மை ஸ்ருஷ்டிப்பது, கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பது, நம்மைத் திருத்துவதற்காகப் பல அவதாரங்களை எடுப்பது முதலிய காரியங்களைச் செய்ததினாலேயே நமக்கு அந்த அத்வேஷம் முதலியவை உண்டாகின்றன. ஆகையால் நாம் அவைகளை உபாயமாகக் கருதலாகாது. அதிகாரி விசேஷணமாகவே எண்ணவேண்டும். "க்ஷுத்து (பசி) அன்னத்துக்கு ஸாதனமாமன்றே இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாதனத்வமுண்டாவது." என்று பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். பசியுள்ளவர்களுக்கு ஒரு ப்ரபு அன்னமிட்டுவந்தால் பசிதான் அன்னத்திற்கு ஸாதனமென்று சொல்லமுடியுமோ? அன்னமிடுபவன் ப்ரபுவன்றோ? அம்மாதிரியே சரணமடைந்தவனுக்கு மோக்ஷம் தருவேன் என்று பகவான் ஸங்கல்பித்திருப்பதைக்கொண்டு சரணாகதியை உபாயமென்று சொல்லமுடியாது.

"வனத்திடரை ஏரியாம்வண்ணம் இயற்றுமிதுவல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று"

என்றார் பூதத்தாழ்வார். நாம் ஏரி வெட்டினதைக்கொண்டே மழை பெய்துவிடாது. ஆகவே மழைக்கு ஏரி வெட்டுதல் உபாயமாகமாட்டாது. ஆயினும் மழைபெய்யும்போது அதைத் தேக்கிவைக்க ஏரிவெட்டுகிறோம். அம்மாதிரியே பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகாவிடினும், பகவான் நம்மை விஷயீகரிக்கும்போது அவனுடைய திருவுள்ளத்துக்குப் பாத்திரமாவதற்காக நாம் நம்மை அத்வேஷாதிகளாலே சீர்திருத்தி வைத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

(பராயணம்) கர்மாதிகளைப்போல் அசேதனமாயில்லாமல், சேதனர்களாயிருந்தபோதிலும், அசக்தர்களாகையாலே பிறர்கள்,

சிவன் முதலியவர்களும் உபாயமல்லர். சிவன் மார்க்கண்டேயனை உய்யக்கொண்டதும் நாராயணனருளாலேயன்றோ. நம்மாழ்வாரும்,

"புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை
நக்கபிரானும் அன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே"

என்று அருளிச்செய்தார்.

(பராயணம்) ப்ராப்யங்களில் (அடையத்தகுந்த வஸ்துக்களில்) மேலானவனுமிருப்பவன். ஐச்வர்யம் அல்பமாயும், நிலையற்றதாயுமிருக்கையால் ஹேயமானது. ஆத்மலாபம், பகவத்ப்ராப்தியைவிட அல்பமாயும் நிலையானதாயுமிருக்கையால் கீழானது. இவ்விஷயத்தை ஆழ்வார்,

"குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையூழி
சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம் சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றி மாயோன்! உனக்கே ஆளாகும்
சிறு காலத்தை உறுமோ? அந்தோ! தெரியிலே"

[குறுகா நீளா—ஸ்வரூபத்தில் ஸங்கோசவிகாஸமின்றியே. இறுதி கூடா—முடிவுமின்றியே. அளவிலின்பம்—கைவல்ய மோக்ஷம். மறுகாலின்றி—மறுபடியில்லாமல். தெரியில்—நிரூபித்துப்பார்த்தால்.] என்று அருளிச்செய்தார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும், ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுப்பவனும், ஆதிமத்யாந்த ரஹிதனுமிருக்கும் இவனையடைவதே மேலானதாகும். இதை 'ஒரு நாயகமாய்' என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் விரிவாக உபதேசித்தருளினர்.

நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:
நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:
யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா
அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; நாராயணனே பரஞ்சோதி; நாராயணனே பரமாத்மா. இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமாகிற எல்லாவற்றையும் உள்ளும் புறமும் நாராயணன் வியாபித்து நிற்கிறான்.]

இந்த ச்ருதியின் பொருளை கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்,

"ஜ்யோதி: பரம் பரமதத்வமதே₂ா பராத்மா
ப்₃ரஹ்மேதி ச ச்ருதிஷு யத் பரவஸ்த்வதீ₄தம்
நாராயணஸ் ததி₃தி தத்₃ விசிநஷ்டி காசித்"

[வேதங்களில், பரஞ்சோதியென்றும், பரதத்வமென்றும், பரமாத்மா வென்றும், ப்ரஹ்மமென்றும் படிக்கப்பட்ட பரவஸ்து நாராயணனே என்று ஒரு வேதவாக்யம் விளக்குகிறது.] என்று அருளிச்செய்தார்.

பாணஸுரயுத்தத்தில் புறமுதுகிட்டோடின புராரியும் கிருஷ்ணனைக் குறித்து ஸ்தோத்ரம் செய்கையில்,

"க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபா₃ஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்
பரேசம் பரமாத்மாநம் அநாதி₃நித₄நம் பரம்"

[நீண்ட கைகளையுடைய கிருஷ்ணு! உன்னைப் புருஷோத்தமனாக அறிகிறேன். மேலானவர்களுக்கும் ஈசனாகவும், ஆதியந்தமற்றவனாகவும், மேலானவனாகவும், பரமாத்மாவாகவும் அறிகிறேன்.] என்றும்,

"த்வம் ஹி ப்₃ரஹ்ம பரம் ஜ்யோதி: கூ₃ட₄ம் ப்₃ரஹ்மணி வாங்மயே" [நீயே வாங்மயமான வேதத்தில் பொதிந்துள்ள பரப்ரஹ்மமும், பரஞ்சோதியுமாகிறாய்.] என்றும் கூறி இதை விளக்கினர். அநந்த பாரதிகளால் இயற்றப்பட்ட பின்வரும் கீர்த்தனை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பல்லவி

பரஞ்சோதி நீரே பரப்பிரம்மம்
பரஞ்சோதி நீரே.

அநுபல்லவி

பரஞ்சோதி நீரெனவே
இரைஞ்சோதிக் கூவும் வேதம் — பரஞ்

சரணம்

சோதிகளையெல்லாம் தானே
சோதிபெறச் செய்துவைக்கும் — பரஞ்

(நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம) "ப்₃ரஹ்ம வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத்" [இது முதலில் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.] என்று சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று காட்டுகிறது. "த்வம் ப்₃ரஹ்ம ஹி ப்₃ருஹதி ப்₃ரும்ஹப

நீதி தஸ்மாத்'' என்கிறபடியே பெரிதானதாலும், ஆச்ரிதர்களைப் பெரிதாகச் செய்வதாலும், நாராயணனே பரப்ரஹ்மமாகிறான். அளவற்ற ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடைய இவனே பரப்ரஹ்மமென்ற சொல்லுக்குரியவன். மேலும் தன்னையடைந்தவர்களைத் தனக்கு ஸமானமாகச் செய்கிறானன்றோ ஸ்ரீய:பதி. ''பரமம் ஸாம்யமுபைதி'' [மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்.] என்றது வேதம். ''மம ஸாதர்ம்யமாகதா:'' [எனக்கு ஸமானமான குணங்களையுடையவர்கள்.] என்றான் வாஸுதேவன். ''தன்னுகவே கொண்டு'' என்றார் நம்மாழ்வார். ''தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வர்'' என்றார் திருமங்கை மன்னன். ஸ்வரூபவிபுத்வம், ஜகத்வ்யாபாரம், லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலியவைகளைத்தவிர மற்ற அம்சங்களில் அவனைப்போலாகிறார்கள் முக்தர்கள். ஸ்வரூபகுணங்களில் சிறிது மேன்மையுடைய ஜீவர்களும், மூலப்ரக்ருதியும், நித்யவிபூதியும், நித்யமுக்தர்களும் சில விடங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனாகையால் பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

(தத்த்வம் நாராயண: பர:) நாராயணனே பரதத்வம்; வேதம் பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணுகிறபடி காண்மின். மேலான உண்மையாயிருப்பவன் நாராயணனே. இதிலிருந்து உண்மையான வஸ்துக்கள் அநேகமென்றும் அவற்றுள் மேலானவனாயிருப்பவனிவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அசேதனம் மாறுபடக்கூடியதாகையாலும் உயிரற்றதாகையாலும் மேலான உண்மையன்று. சேதனர்கள் ஜ்ஞான சக்திகளில் ஏற்றத்தாழ்வையுடையவர்களாகையால் மேலான உண்மையல்லர். நித்யமுக்தர்களும் அவனுக்குப் பரதந்த்ரர்களாகையாலே பரதத்வமல்லர்.

(நாராயணபரோ ஜ்யோதி:) நாராயணனே மேலான ஜ்யோதி. ''ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே'' [இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தில் நின்றும் கிளம்பிப் பரஞ்சோதியை அடைந்து ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியுடைகிறான்.] என்ற வேதவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட பரஞ்சோதி இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. 'ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே நமக்குப் பரமபோக்யமான ஆத்மவஸ்துவை அடையப்பெற்றோமே' என்னும் ஆனந்தத்தினால் பரமபுருஷனுடைய திருமேனியில் உண்டான புகரை 'பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய' என்ற வாக்யம் வெளியிடுவதாக நம் ஆசாரியர்கள் அருளியுள்ளார்கள். ஆழ்வாரும்

"என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே" என்றார். 'பரம் ஜ்யோதி:' என்று பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் ஒளி காட்டப்படுகிறது.

"ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம்
நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:
தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்
தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி"

[அப்பரமபுருஷனிடத்தில் ஸூர்யனும், சந்திரனும், நக்ஷத்ரங்களும் பிரகாசிக்கமாட்டா. அக்னியைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவனை அநுஸரித்தே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன. அவனுடைய ஒளியினுலேயே இவையெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது."ருக்மாபம்" [தங்கம்போன்ற ஒளியையுடையவன்.] என்றும், "ஆதித்யவர்ணம்" என்றும் புருஷோத்தமனை வர்ணிப்ப தெல்லாம் இவனுடைய ஒளியில் லவலேசத்தை அவைகள் உடைத்தாயிருப்பதாலேயே.

"பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின் மற்றோர்
பரஞ்சோதி இன்மையின் படியோவி நிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே."

[நின்னிகழ்ந்து-உன்னைத்தவிர. படி ஓவி நிகழ்கின்ற-உபமானமில்லாதபடியிருக்கிற.] என்று வேதம் தமிழ்செய்த சடகோபன் 'பரம் ஜ்யோதி:' சப்தார்த்தத்தை விளக்கினார். ஸ்வாபாவிகமாகவே ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனுயிருக்கும் நாராயணன் பிராட்டியுடன் சேர்த்தியால் பரஞ்சோதியாகிறான். திருவாழியாழ்வானுடன் சேர்க்கையால் பரஞ்சோதியாகிறான். உலகங்களைப் படைத்துப் பரஞ்சோதியாகிறான். அவதாரங்களெடுத்துப் பரஞ்சோதியாகிறான்.

(நாராயண பரம் ஜ்யோதி:) நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலான சோதி கிடையாது. "மிகுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே?" என்றார் ஆழ்வார். "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம் நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:" [நாராயணனே! இயற்கையானதும், எல்லையற்ற மேன்மையையுடையதுமான உன் ஐச்வர்யத்தை வைதிகனயிருக்கும் எவன் ஸஹிக்கமாட்டான்?] என்று ஆளவந்தார் அருளினர். "அநந்யபரமான நாராயணநுவாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட

வைபவத்தையுடைய உன் பக்கலிலே பொருமை கொண்டாடியிருப்பான் ஒரு வைதிகனுண்டோ? உண்டாகில் அவன் அவைதிகனுமித்தனை" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

"விஷ்ணுப₄க்தி விஹீநோ யஸ் ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த₂ வேத்₃யபி
ப்₃ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந ப₄வேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்"

[ஸகலசாஸ்த்ரங்களறிந்தவனுகிலும் விஷ்ணுபக்தி இல்லாதவன் பிராம்மணனுகமாட்டான். அவனுடைய உத்பத்தியை நிருபிக்கலாம்.] என்றும்,

"யஸ்து நாராயணம் த்₃வேஷ்டி தம் வித்₃யாதந்த்யரேதஸம்"

[எவன் நாராயணனை த்வேஷிக்கிருனே அவனைச் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவனுக அறியலாம்.] என்றுமல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(ஆத்மா நாராயண: பர:) "ஆத்மைவேத₃மக்₃ர ஆஸீத் புருஷவித₄:" [இவ்வுலகம் முதலில் புருஷாகாரனுன ஆத்மாவாகவே இருந்தது.] என்ற ப்ருஹதாரண்யக வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா இவனே என்று காட்டுகிறது. ஆத்மாவினுள்ளும் வியாபித்திருக்கும் அந்தராத்மாவாதலால் 'பரமாத்மா' என்று சொல்லப்படுகிருன். பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்னும் மூன்றுவகையான ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் மேலானவன்.

"பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம் ஆதா₄ர: பரமேச்வர:
விஷ்ணுநாமா ஸ வேதே₃ஷு வேதா₃ந்தேஷு ச கீ₃யதே"

[பரமாத்மாவாயும், எல்லாருக்கும் ஆதாரமாயும், பரமேச்வரனுயும், விஷ்ணுவென்னும் பெயரையுடையவனுயுமிருக்கும் அவன், எல்லா வேதங்களிலும்; வேதாந்தங்க்ளிலும் கீர்த்திக்கப்படுகிருன்.] என்று இது விவரிக்கப்பட்டது.

இந்த நாராயணஸூக்தார்த்தத்தைப் பராசரமஹரிஷி,

"அவிகாராய ஶுத்₃தா₄ய நித்யாய பரமாத்மநே"

[விகாரமற்றவனும், சுத்தனும், நித்யனும், பரமாத்மாவுமான (விஷ்ணுவுக்கு)] என்று உபப்ரும்ஹணம் செய்தார். 'அவிகாராய' என்று 'அக்ஷரம்' என்றதை விளக்கினர். இத்தால் அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வித்தியாசம் சொல்லப்பட்டது. 'தேவம்' என்பதை

'சுத்தாய' என்று விவரித்தார். இதனால் விகாரமற்றவர்களாயிருந்தும் அசுத்தர்களான ஸம்ஸாரிகளைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி (வித்தியாசம்) சொல்லப்பட்டது. 'நித்யம்' என்பதை 'நித்யாய' என்று உரைத்தார். இதனால் நித்யசுத்தர்களல்லாத முக்தர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனென்று சொல்லப்பட்டது. 'பர: ஆத்மா' என்னும் பதத்தை 'பரமாத்மநே' என்று அனுஸந்தித்தார். இத்தால் நித்ய சுத்தர்களான நித்யஸூரிகளிலும் மேலானவன் பரமபுருஷன் என்றுரைக்கப்பட்டது. 'அவிகாராய...' என்னும் விஷ்ணுபுராண ச்லோகத்திற்கு எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்த வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவ்விடத்தில் அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

(யச்ச...நாராயணஸ் ஸ்தித:) இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமான எல்லா உலகையும் நாராயணன் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கிறான். "ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய்!" என்றும், "முற்றக் கரந்தொளித்தாய்!" என்றும் இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். 'விச்வாத்மாநம்' என்று முன் சொன்னது இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

(நாராயண:) வேதம் நாராயண நாம பாராயணம் செய்வதைப் பாரீர். அஷ்டாக்ஷரத்தில் ப்ரதானமான நாராயண சப்தத்தை வேதம் அஷ்டாவ்ருத்தி (எட்டுத்தடவை) ஓதுகிறது. ஒப்புயர்வற்றதும் அநந்யபரமுமான (வேறு எவரையும் குறிக்காத) திருநாமமன்றோ இது.

'பரம்ப்ரஹ்ம' என்றதினால் புருஷோத்தமனின் பெருமையைக் காட்டுகிறது. 'பரம் தத்வம்' என்றதினால் தத்வத்ரயங்களில் மேலானவன் அவனே என்று உணர்த்துகிறது. 'பரம் ஜ்யோதி:' என்பதினால் ஒப்புயர்வற்ற அழகையுடையதும் ஒளிமயமானதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்று உரைக்கிறது. 'பரமாத்மா' என்று ஸகல சேதனர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனென்று உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட நாராயணன் உலகையெல்லாம் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று உத்கோஷிக்கிறது. விஷ்ணுசித்தவிஜயத்தின் ஆரம்பத்தில் இந்த மந்திரத்திற்கு விவரணமாக வெளியிடப்பட்ட சில அர்த்த விசேஷங்களும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை.

அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்₃ரேந்தம் விச்வசம்பு₄வம்

[எண்ணமுடியாத அவதார ரூபங்களை உடையவனும், (அப்படி அவதாரம் செய்தும்) குறைவற்றவனும், அழகாகப் பேசுபவனும், பாற்கடல் நடுவில் பள்ளிகொண்டவனும், உலகிற்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்பவனும் நாராயணனே.]

முன் மந்திரத்தில் 'பரப்ரம்ஹம்' 'பரம் தத்வம்' முதலிய சப்தங்களால் பரத்வானுபவம் செய்தது வேதம். இங்கு அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான அவதாரங்களை அநுபவிக்கிறது. ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் பரமபதத்திலே பகல்விளக்குப்போலே பிரகாசிக்கிறான். அஜ்ஞானம் நிறைந்த இவ்வுலகில் அவதாரம் செய்து இருட்டிலேற்றின விளக்குப்போலே விளங்குகிறான். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் "அமரரேறே!" என்று பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து "ஆயர்தம் கொழுந்தே!" என்று அதைக்காட்டிலும் மேலான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்தாரன்றோ?

"கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத்
தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே"

என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும், ஸர்வாஸ்மாத்பரன் தன்னைத் தாழவிட்டு நிற்கும் இந்த நிலையைக் காண்பதற்காக இங்கு வருவதாகவன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம் ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் அர்ச்சாவதார எம்பெருமானைப் பரமபதநாதனின் விபூதியாக நினைத்திருக்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே அர்ச்சாமூர்த்தியின் விபூதியாக அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

"ஸ்ரீமத்₃வ்யோம நஸீம வாங்மநஸயோஸ் ஸர்வேऽவதாரா: க்வசித்
காலே விச்வஜநீநமேததி₃திதி₄: ஸ்ரீரங்கதா₄மந்யத₃
ஆர்த்தஸ்வாகூ₃திகை: க்ருபாகலுஷிதைராலோகிதைரார்த்₃ரயந்
விச்வத்ராணவிமர்சநஸ்கூ₂லிதயா நித்₃ராஸி ஜாகர்யயா"

['பரமபதம் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது; விபவாவதாரங்கள் ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலே நடந்து முடிந்தவை. அர்ச்சாவதாரமே ஸர்வஜநஹிதமானது' என்று திருவுள்ளங்கொண்டு திருவரங்கத்தில், வருந்தினவர்களுக்கு நல்வரவு கூறுபவையும், தயையினால் கலங்கிக் கிடப்பவையுமான கடாக்ஷங்களால் ஸம்ஸாரிகளைக் குளிரச் செய்து நிற்கும் தேவரீர் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையுடன்கூடி விழித்துக்கொண்டே கண்வளர்ந்தருளுகிறீர்.] என்ற பட்டரின் ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

(அநந்தம்) கணக்கற்ற அவதாரரூபங்களையுடையவன். 'அநந்த ரூபம்' என்று முதலனுவாகத்தில் சொன்னதை உணர்த்துகிறது. "அநந்தஸமுத்ரநிலயம் யமநந்தரூபம்" [பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனும், அளவற்ற ரூபங்களையுடையவனுமான எவனை.] என்று கூரத்தாழ்வான் இந்த மந்த்ரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தார். "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான்.] என்றது வேதம். "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்" என்றும், "சன்மம் பலபல செய்து" என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" [எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கடந்தன.] என்று ஸர்வேச்வரனும் உரைத்தான். இவனுடைய அவதாரங்கள் கணக்கற்றவையன்றோ. மிக்கபல் மாயங்களால் விகிருதம் செய்து வேண்டும் உருவு கொண்டவனன்றோ இவன். உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்த பெருமானன்றோ இவன். ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபத்துடன் அவதரித்துச் சேதனர்களை உய்விக்கிறான். அக்காலத்திலும் இழந்தவர்களை அர்ச்சாவதாரமாக விருந்து ஆட்கொள்ளுகிறான். "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபி₄க்லுப்த:" [நிச்சஞ்சலமாயும், பக்தியுடன் கூடியுமிருக்கும் மனத்தினால் கல்பிக்கப் பட்டவன்.] என்று இந்த நாராயணவல்லியின் முதலனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்ச்சாவதாரமும் இங்கு 'அநந்தம்' என்பதினால் உணர்த்தப்படுகிறது. அங்கு வியாக்யானம் செய்த நாராயணயதியும், "யத் ஸ்வரூபோ யத்ரூபோ யத்₃கு₃ணோ யத்₃விபூ₄திகோ யத்ப்ரமாணகோயத்₃த்₃ரவ்யோபம் ஸர்வேச்வர: கல்ப்யதே, ஸ ததா₂ ப₄வேதி₃தி ப₄ராவ:" [எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனாகவும், எந்த ரூபத்தையுடையவனாகவும், எக்குணங்களையுடையவனாகவும், எந்த ஐச்வர்யத்தையுடையவனாகவும், எந்த அளவையுடையவனாகவும், எந்த த்ரவ்யத்தையுடையவனாகவும், ஸர்வேச்வரன் கல்பிக்கப்படுகிறானோ அவன் அப்படியே ஆகிறான்.] என்று அர்ச்சாவதாரபரமாக விவரித்தாரன்றோ. இவ்வர்த்தத்தை கீதாசார்யன்

"யே யதா₂ மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்"

[எவர்கள் எப்படியாகவேணுமென்று என்னை பஜிக்கிறார்களோ, அவர்களைக் குறித்து அப்படியே அடைவதற்குத் தகுந்தபடி நான் என்னை ஆக்கி வைக்கிறேன்.] என்று அருளிச்செய்தார். ஆழ்வார்களும் "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே" என்றும் அருளிச்செய்தனர். இப்படிக் கிராமங்கள்தோறும், கிருஹங்

களிதோறும் அர்ச்சாவதாரமெடுத்து எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்பதை 'அநந்தம்' என்னும் பதம் காட்டுகிறது.

"ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குணபரீவாஹாத்மநாம்ஜந்மநாம் ஸங்க்யா. பௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கேச்வர அர்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபிஸ் தவ ததச்சீலாஜ்ஜடீபூயதே"

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! உம்முடைய குணஸமூஹங்களைப்போல் அக்குணங்களுக்குப் போக்குவீடான அவதாரங்களுடைய எண்ணிக்கை கிடக்கட்டும். உலகிலுள்ள ஆலயங்களிலும், திருமனங்களிலும், ஆச்ரமங்களிலும் ஆராதிக்கத் தருந்தவராகவும், எதையும் ஸஹிப்பவராகவும், அர்ச்சகர்களுக்கு எல்லா நிலைகளிலும் பரதந்த்ரராகவும் இருந்துகொண்டு உகக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட சீலகுணத்தால் ஈர நெஞ்சினர்கள் (ஆழ்வார்கள்) மோஹிக்கிறார்கள்.] என்று பட்டரருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

'அநந்தம்' முதலிய பதங்கள் பரத்வத்தையே குறிப்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (அநந்தம்) தேசத்தினாலும் காலத்தினாலும், வஸ்துவினாலும் அளவுபடாதவன். 'நித்யம்' என்று காலபரிச்சேதமில்லாமை அனுஸந்திக்கப்பட்டது. 'விச்வம்' என்று வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை உரைக்கப்பட்டது. "யச்ச கிஞ்சித்...ஸ்திதः" என்று தேசத்தினால் அளவுபட்டிருத்தலில்லையென்று காட்டப்பட்டது. இம்மூன்றுவிதமான அளவுமில்லாதவனென்று அநைகளை இங்கு ஒருங்கே அனுஸந்திக்கிறது.

(அநந்தம்) "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்ற வேதவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டவன் நாராயணனே என்று நிர்ணயித்துத் தருகிறது. (அநந்தம்) பகவான் உகந்தருளிய திருநாமங்களில் இதுவுமொன்று. ஸத்யஜ்ஞாநாதிகளைப்போல் ஸ்வரூபநிருபகமான திருநாமமன்றோ இது.

(அவ்யயம்) குறையற்றவன். இப்படிப் பலபிறப்புக்கள் எடுத்தும் சிறிதும் குறைவில்லாதவன். மற்றவர்களுக்குப் பிறக்கப்பிறக்க ஞானம் மழுங்கும். இவன் பிறக்கப்பிறக்கப் பெருமை பெறுகிறான். "விஜாயதே" [விசேஷமாகப் பிறக்கிறான்.] என்றும், "ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" [அவன் பிறந்தபின்பே மேலானவனாகிறான்.] என்றும் மறைகள் முறையிட்டன. "இலை வரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளி

வருமுழுநலம்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" [என்னுடைய அவதாரங்களும், சேஷ்டிதங்களும் அப்ராக்ருதமானவை.] என்று அவனும் மதிப்புடனன்றோ பேசினான்.

(கவிம்) நன்றாகப் பேசுபவன். அவதாரம் எடுத்தபின் செய்யும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு பேச்சைச் சொன்னது சிரிப்பது, குளிரநோக்குவது, அணைப்பது முதலியவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். "ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ" [சிரிப்பதும், பேசுவதும்.] என்று வால்மீகிமுனிவரும் இவைகளில் ஈடுபட்டாரன்றோ. "நின் செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி நினைதொறும் ஆவி வேமால்" என்று புருஷோத்தமனுடைய பேச்சிலே ஆழ்வாரும் ஆழங்காற்பட்டார். "அநவதிகதயாஸௌ ஹார்த்தாநுராகக்ரப்ராவலோக ஸாலாபாம்ருதை: விச்வமாப்யாயயந்" [எல்லையற்ற தயையையும், நல்லெண்ணத்தையும், பிரீதியையும் உடையவையும், அம்ருதம்போன்றவையுமான பார்வையினாலும், பேச்சினாலும் உலகையெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கச்செய்துகொண்டு.] என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். "ஆயை வதி வா ராம: புனச் ஸம்பாஷயேதிதி" என்கிறபடியே 'மறுபடியும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய இனிய குரலைக் கேட்கப்பெறுவேனோ' என்று ஸுமந்திரன் ஆசைப்பட்ட பேச்சன்றோ இவனுடையது.

(கவிம்) 'அபிவதந் யதாஸ்தே' என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லியபடி எல்லா சப்தங்களையும் உச்சரிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

"யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்
யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

[எந்தப் புருஷோத்தமன் பிரமனை முதலில் படைத்தானோ, எவன் அவனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தானோ.] என்கிறபடியே வேதத்தை முதலில் உச்சரித்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். "பண்ணார்பாடல் இன்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி" என்கிறபடியே, ரிஷிகள், ஆழ்வார்கள் முதலியவர்களை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு தன்னைத் தானே கீர்த்தித்துக்கொண்டவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கவிக்கு விஷயமாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எவரைப்பற்றிக் கவி பாடினாலும் அது வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே இவனையே சொல்லுமன்றோ. ஸர்வசப்தவாச்யன் இவனேயன்றோ. இதையே ஆழ்வாரும்.

> ''நம் இன்கவிகொண்டு நும்நும் இட்டாதெய்வமேத்திஞல்
> செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே''

என்று அருளிச்செய்தார்.

அடுத்தபடியாக முற்கூறிய அவதாரங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் அவதாரமான க்ஷீராப்திநாதனைச் சொல்லுகிறது: (ஸமுத்ரே ந்தம்) திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுபவன். 'அந்த:' என்றும் சப்தம் ஸ்தானத்தைக் குறிக்கும்.

> ''ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:
> நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்''

[திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆதிசேஷனுகிய படுக்கையை விட்டு மதுரைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக வந்திருக்கிருன்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. இந்த நாராயண வல்லியில் ஆரம்பத்திலும் ''அம்பஸ்யபாரே'' என்று க்ஷீராப்தி நாதனைப்பற்றிப் பேசப்பட்டது. நடுவில் ''யமந்தஸ் ஸமுத்ரே கவயோ-வயந்தி'' [எந்தப் பரமபுருஷனைத் திருப்பாற்கடலிலுள்ளவனுகக் கவிகள் அறிகிருர்களோ.] என்று இதையே உரைத்தது. இங்கும் 'ஸமுத்ரேந்தம்'' என்று வேதம் உத்கோஷிக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுயிருப்பவன், தன்னை அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், ஆச்ரித விரோதிகளை அழிப்பதற்கும், தன்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமனுக்கும், சிவனுக்கும் நடுவில் ஸாமாந்யர்கள் அவர்களோடொருவனுக நினைக்கும்படி அவதரித்திருக்கும் நீர்மையை அஸந்தித்து வாய்வெருவுகிறது வேதம். ஆழ்வார்களும் இந்த நீர்மையை நினைத்தல்லவோ க்ஷீராப்திநாதனிடம் ஈடுபட்டார்கள். ''நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணனே!'' என்ருர் நம்மாழ்வார். ''பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்'' என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள். ''பையரவினணைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி!'' என்ருர் பெரியாழ்வார்.

(ஸமுத்ரே ந்தம்) ''குறைவில் தடங்கடல்'' என்று ஆழ்வாராலே புகழப்பட்ட ஸமுத்ரத்திலுள் இருப்பவன். யசோதைப் பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன் மடியில் வைத்து ஸந்தோஷித்ததைப்போல, ஸர்வேச்வரனைத் தன்னுள்ளே இட்டுக்கொண்டு அத்தாலே உகந்து குறைவற்றிருக்கும் கடல். பிராட்டியின் பிறப்பிடமாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ச்வசுருக்ருஹமன்றே இது. ''ச்வசுருக்ருஹோ

ஸ்வர்க்க₃துல்யோ ஈராணும்" என்கிறபடியே எம்பெருமான் உகந்தருளிய தேசம்.

(ஸமுத்ரேந்தம் விச்வசம்புவம்) திருப்பாற்கடலிலிருந்து கொண்டு உலகத்திற்கு நன்மையைச் செய்பவன். "சாபமுள்ளன நீக்குவானைத் தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை" என்றார் ஆழ்வார். இவற்றுக்கு ஆபத்து வருங்காலத்தில் நம்மைத் தேடித்திரிய வொண்ணாது என்று இக்கடலிலே படுத்துக்கிடப்பவன். கூப்பீடு கேட்குமிடமன்றோ இது. (ஸமுத்ரேந்தம் விச்வசம்புவம்) "குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண் உறைபவன்போலே ஓர் யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன்" என்றார் ஆழ்வார். "எல்லா ஜந்துக்களும் நம்மை அடைந்து உய்யும்வழி ஏதோ" என்று சிந்தை செய்துகொண்டே படுத்திருப்பவன். உறங்குவது என்று பேராய் ஜகத்ரக்ஷண சிந்தை செய்பவன். ரக்ஷணோபாய சிந்தையினால் நாக்கு உலரும்போது "ஆஹ்மாகம் வாஸுதே₃வாக்₃யம் சிந்தயங்" என்கிறபடியே தன்னைத்தானே தியானிப்பன். (விச்வ சம்புவம் அநந்தம்) இப்படி தியானித்தவுடன் அவதாரம் செய்வதே இதற்கு வழியென்று தோன்றும். உடனே பல அவதாரங்களை எடுப்பவன். இங்கு சொல்லப்பட்ட அவதாரங்கள் இதிஹாஸ புராணங்களில் விரிவாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அர்ச்சாவதாரத்தைப்பற்றி பாஞ்சராத்ரம், வைகானஸம் முதலிய ஆகமங்கள் பரக்கப்பேசுகின்றன. சங்கரரும் பஞ்சமவேதமான பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் ஜீவோத்பத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதாக ப்ரமித்து, அதைமட்டும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றும் மற்ற விஷயங்கள் ப்ரமாணமானவை யென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இம்மாதிரியாகப் பண்டைமறை பகவானுடைய அவதார வைபவத்தை இங்கு அனுபவித்தது.

பத்₃மகோசப்ரதீகாஶம் ஹ்ருத₃யம் சாப்யதோ₄முக₂ம்
அதோ₄ நிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாம் து நாப்₄யாமுபரி திஷ்ட₂தி
ஹ்ருத₃யம் தத்₃ விஜாநீயாத்₃ விச்வஸ்யாயதநம் மஹத்
ஸந்ததம் ஶிராபி₄ஸ் து லம்ப₃த்யாகோஶ ஸந்நிப₄ம்
தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம் தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி₂தம்
தஸ்ய மத்₄யே மஹாநக்₃நிர் விச்வார்ச்சிர் விச்வதோமுக₂:
ஸோऽக்₃ரபுக்₃ விப₄ஜந் திஷ்ட₂ந் ஆஹாரமஜர: கவி:
ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தே₃ஹமாபாத₃தலமஸ்தகம்.

[கழுத்தின் மூலத்திற்குக் கீழேயும், தொப்புளுக்கு மேலேயும், கட்டைவிரலளவில், தாமரை மொக்கைப்போல், தலைகீழாக இருதயம் இருக்கிறது. அந்த ஹ்ருதயத்தை உலகத்திற்கு ஆத்மாவாயிருக்கும் நாராயணனுக்குப் பெரிய கோயிலாக அறியவேண்டும். கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்கை ஒக்கும் அந்த இருதயம் எப்பொழுதும் நரம்புகளுடன் தொங்குகிறது. அந்த இருதயத்தின் நடுவில் நுட்பமான துவாரமானது இருக்கிறது. அந்த துவாரத்தில் ஸர்வாத்மாவான நாராயணன் இருக்கிறான். அதன் நடுவில், எல்லா விடங்களிலும் பரவிய ஜ்வாலையுடனும், எல்லாவிடத்திலும் பரவியுமிருக்கும் பெரிய ஜாடராக்நி இருக்கிறது. அந்த அக்னியானது, அழியாததாகவும், ஒளித்துக்கொண்டும், சாப்பிட்டதைப் பிரித்துக்கொண்டும், சாப்பிட்டதை முதலில் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் இருந்துகொண்டு தன்னுடைய தேஹத்தை உள்ளங்கால் முதல் தலைவரையில் சூடுபடுத்துகிறது.]

அவதாரவைபவத்தை அனுஸந்தித்தபின் அந்தர்யாம்யவஸ்தையை அனுபவிக்கிறது அருமறை. முதலில் பரத்வம் அனுபவிக்கப்பட்டது. அது இவ்வுலகிலுள்ளவர்களால் கிட்டமுடியாதது. அதனால் அடுத்தபடியாக வ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. வ்யூஹமோ ஸனகஸனந்தனாதிகள்போன்ற மஹாத்மாக்களுக்கே கிட்டக்கூடியது. விபவாவதாரங்களோ அக்காலத்திலிருந்த அர்ஜுனவிபீஷணாதிகளைப் போன்ற அத்ருஷ்டசாலிகளாலேயே அடையப்பட்டது. அர்ச்சாவதாரமும், ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலமாயிருந்தபோதிலும், ஜனக்கண்ணுக்கு இலக்காயிருந்தபோதிலும், இருவகையான ஆபத்துக்களுக்கு இலக்காகக்கூடியது. கிருமிகண்டன், தில்லை கோவிந்தராஜரின் மூலவிக்ரஹத்தைத் துகள் துகளாக இடித்துக் கடலில் கொட்டினானல்லவா? மிலேச்சர்களும் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள். இது அர்ச்சைகளின் உடலுக்கு வந்த ஆபத்து. சாஸ்த்ரவிருத்தமாகக் காரியங்களைச்செய்து ஸாந்நித்யத்தைப் போக்கடித்தது உயிருக்கு வந்த ஆபத்து. அந்தர்யாம்யவஸ்தையில் மேலேகண்ட ஆபத்துக்களுக்கு இடமில்லை. தீட்டு என்னும் தோஷமே தோன்றாது. அதனால் அது கடைசியில் விரிவாக அநுபவிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார் 'கிளரொளியிளமை' என்னும் திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய திருக்கோயிலான மாலிருஞ்சோலையை மனமகிழ்ந்து அனுபவித்ததைப்போல், அச்யுதன் அமர்ந்துறையுமிடமான இருதயத்தை விரிவாகப் பேசுகிறது வேதம். மறைமுடிதேசிகனாரு மாதவன் மனத்தே மன்னி

யுறைகின்றானென்று உத்கோஷிக்கிறது உபனிஷத். இதற்கு முன் எல்லாப்பரவித்யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் நாராயணனே என்று நிர்ணயித்தது. இங்கு முன் அநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட தஹரவித்யையிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் அவனே என்று நிர்ணயிக்கிறது. "ஹ்ருதி ஸந்திஷ்டதி யோகிநாம்" [யோகிகளின் இருதயத்தில் நிற்கிறான்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(பத்ம கோசப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயம்) தாமரை மொக்கைப் போலிருக்கும் ஹ்ருதயம். இதுவே பெரியாழ்வாரால் 'போதில் கமல வன்னெஞ்சம்' என்று அனுஸந்திக்கப்பட்டது. (அதோமுகம்) தலை கீழாயிருக்கும் ஹ்ருதயம். (அதோ நிஷ்ட்யா...திஷ்டதி) கழுத்தின் மூலத்திற்குக் கீழும் நாபிக்கு மேலும் கட்டைவிரலளவுள்ள இந்த ஹ்ருதயமிருக்கிறது. "அங்குஷ்ட்டமாத்ரః புருஷ:" [கட்டைவிரல் பரிமாணமுள்ள புருஷன்.] என்று பல வேதவாக்யங்களில் பேசப்பட்டதை நினைக்கிறது. (ஹ்ருதயம் தத் விஜாநீயாத் விச்வஸ்யாயதநம் மஹத்) அந்த ஹ்ருதயத்தை உலகிற்கெல்லாம் ஒருயிரான நாராயணனுடைய பெரிய கோயிலாக அறியவேண்டும்.

(ஆயதநம் மஹத்) ஸர்வவ்யாபியான பகவானுக்குக் கட்டைவிரல் அளவுள்ள இந்த இருதயத்தைப் பெரிய கோயிலாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோ என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. புருஷோத்தமன் வைகுண்டத்தையும், திவ்யதேசங்களையும்விடத் தன்னை அடைந்தவர்களின் நெஞ்சையே மிகவும் உகக்கிறானுகையால் இங்கு அது பெரியகோயில் எனப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் "நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த" என்றார். பெரியாழ்வாரும்,

"வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும்
இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகை கொண்டனையே"

என்று அருளிச்செய்தார். (ஆயதனம் மஹத்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வ்யூஹவிபவார்ச்சாவதார ஸ்தலங்களையும்விட பகவான் மிகவும் உகந்தருளிய இடம்.

"கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும்
புல்லென்றொழிந்தனகொல்? ஏ பாவம்!—வெல்ல
நெடியான் நிறம் கரியான் உள் புகுந்து நீங்கான்
அடியேனது உள்ளத்தகம்" என்றார் நம்மாழ்வார். [கல்-திருமலை]

> "நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்பும் விண்கிடப்பதும்
> நற்பெருந்திரைக்கடலுள் நானிலாத முன்னெலாம்
> அற்புதன் அனந்தசயனன் ஆதிபூதன் மாதவன்
> நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சுளே"

என்றார் திருமழிசைப்பிரான். கம்பநாட்டாழ்வாரும், "சிற்குணத்தர் தெரிவரு நன்னிலை" என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ. (ஆயதநம் மஹத்) 'இச்சேதனனைத் திருத்தலாகுமோ?' என்னும் ஆசையால் ஸர்வ தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான இதையே பரமபோக்ய வாஸஸ்தானமாகக்கொண்டு இருக்கிறானாகையால் வாத்ஸல்யகுணம் பிரகாசிக்கும் இடம். "அநச்நந் அந்யோ அபிசாகசீதி" [பரமாத்மா கர்மபலன்களை புஜிக்காமல் பிரகாசிக்கிறான்.] என்றல்லவோ வேதம் விளம்பிற்று.

(ஆயதநம் மஹத்) உபாஸகர்கள் புருஷோத்தமனைப் பலஸ்தானங்களிலிருப்பவனாக உபாஸிக்கிறார்கள். அந்த ஸ்தானங்களில் மேலானது ஹ்ருதயம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

> "உதரமுபாஸதே ய ருஷிவர்த்மஸு கூர்ப்பத்ருச:
> பரிஸரபத்ததிம் ஹ்ருதயமாருணயோ தஹரம்
> தத உதகாதநந்த தவ தாம ஶிர: பரமம்
> புநரிஹ யத் ஸமேத்ய ந பதந்தி க்ருதாந்தமுகே"

[அநந்தனே! உபாஸனமார்க்கங்களில் ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டிகளான அருணவம்சத்தில் பிறந்த சிலர் ஹ்ருதயாகாசத்திலிருக்கும் உன்னை உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் வயிற்றிலுள்ள உன்னை உபாஸிக்கின்றனர். சிலர் சுற்றிலும் வியாபித்திருப்பதும், உன்னை உபாஸிக்குமிடமாகிய தலைவரையில் நீண்டிருப்பதுமான ஸுஷும்நாநாடியில் உபாஸிக்கிறார்கள். இந்த உபாஸகர்களெல்லாம் இந்த ஸுஷும்நாநாடியை அடைந்து மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தை அடைவதில்லை.] என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் சுருதிகீதையில் சொல்லிய பல உபாஸனஸ்தானங்களில் மேலானது இந்த ஹ்ருதயாகாசம் என்று தாத்பர்யம். இந்த ஹ்ருதயத்திலன்றோ பகவான் தன்னுடைய அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிறான்.

(ஆயதநம் மஹத்) ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேச்வரனுக்கு உலகெல்லாம் இருப்பிடமேயாயினும் இங்கு திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் திகழ்வதால் இது விசேஷமான இருப்பிடமாகச் சொல்லப்

படுகிறது. இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நாராயணன் யோகஸாக்ஷாத்காரம் கைவந்தவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறான். ஸகல ப்ராணிகளும் நித்திரை செய்யும்போது அவர்களை அணைந்திருந்து அவர்கள் பகலில் பட்ட சிரமங்களையெல்லாம் தீர்க்கிறான். தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு, நெஞ்சினுள் இருந்துகொண்டே, ஸந்மார்க்கத்தை உணர்த்துகிறான். இறக்கும் காலத்தில் மரணாவஸ்தையைக் குறைக்கிறான். மோக்ஷமடைபவர்களுக்கு ஸௌஷும்நநாடியை அறிவித்து அதன் வழியாக வைகுண்டம் செல்ல அனுக்ரஹிக்கிறான். இப்படி அவன் செய்யும் பல உபகாரங்களையும் நினைத்து அவனுடைய இருப்பிடமான இந்த ஹ்ருதயகமலத்தை 'பெரியகோயில்' என்று பழமறை புகழ்கிறது.

(ஸந்ததம்...ஸந்நிபம்) சிறிதலர்ந்த தாமரையை ஒக்கும் அந்த ஹ்ருதயம் எப்பொழுதும் நரம்புகளோடு தொங்குகிறது. நரம்புகளால் நன்றாகச் சூழப்பட்டதாய்த் தொங்குகிறது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஆகோசஸந்நிபம்) சிறிதலர்ந்த தாமரைபோன்றது. கமலாஸனி கேள்வனுகையாலே இருதயகமலத்தை விரும்பினான்போலும்.

(தஸ்யாந்தே ஸௌஷிரம் ஸூக்ஷ்மம்) அந்த இருதயத்தின் நடுவில் நுட்பமான ஒரு துவாரமிருக்கிறது. (தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்ட்டிதம்) அதில் ஸர்வாத்மாவான நாராயணன் நிலைநிற்கிறான். ஸர்வேச்வரன் ஸகல தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான இவ்விடத்தில் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இந்த மஹாகுணத்தைக்கண்டு வாய்வெருவுகிறது வேதம். (ஸர்வம்) "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" [எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்திருப்பதால் எல்லாமாகிறாய்.] என்று அர்ஜுனன் கீதையில் சொல்லியபடியே ஸர்வாந்தர்யாமியாகையால் 'ஸர்வம்' என்று சொல்லப்படுகிறான். அடுத்தபடியாக, புருஷோத்தமன் ஹ்ருதயத்திலிருந்துகொண்டு செய்யும் மற்றொரு உபகாரத்தைப் பேசுகிறது உபநிஷத்.

"அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாச்ரித:
ப்ராணாபாந ஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம்"

[நான் ஜாடராக்னியின் அந்தராத்மாவாயிருந்துகொண்டு, ப்ராணிகளின் தேஹத்தை ஆச்ரயித்தவனாய், ப்ராணாபானங்களுடன் கூடினவனாய், நான்குவிதமான அன்னத்தையும் பக்வம் செய்கிறேன்.] என்றல்லவோ **கீதாசார்யனால் கீர்த்திக்கப்பட்டது.**

(தஸ்ய மத்யே...விச்வதோமுக:) அந்த ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் எங்கும் பரவியிருப்பதும், எங்கும் ஜ்வாலையுள்ளதுமான பெரிய அக்னி (ஜாடராக்நி) இருக்கிறது. (ஸோக்ரபுக் விபஜந்...) அது ஆஹாரத்தை மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு அதை முதலில் சாப்பிடுகிறது. தான் அதை ஜீர்ணம் செய்தபிறகு தேஹத்திற்குத் தருகிறது என்று தாத்பர்யம். (அஜர:) எப்பொழுதும் இந்த அக்னி விழித்திருக்கிறது. (கவி:) எப்பொழுதும் சப்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த அக்னி. (ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹம் ஆபாததலமஸ்தகம்) உள்ளங்கால்முதல் தலைவரையில், தேஹத்தை இதுவே சூடுபடுத்துகிறது. ஆழ்வார்கள் திருமலையில் அருவிகளையும், மரம், செடி, கொடிகளையும் அனுபவிப்பதைப்போல், அருமறையும், ஆதராதிசயத்தாலே அச்யுதனுடைய இருப்பிடமாகிய இருதயத்திலிருக்கும் இந்த அக்னியையும் விரிவாக அனுபவிக்கிறது.

தஸ்ய மத்₄யே வஹ்னிசிகா₂ அணீயோர்த்₄வா வ்யவஸ்தி₂த:
நீலதோயத₃மத்₄யஸ்தா₂ வித்₃யுல்லேகே₂வ பா₄ஸ்வரா
நீவாரசூ₂கவத் தந்வீ பீதாபா₄ ஸ்யாத் தனூபமா.

[அந்த ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் மெல்லியதாயும், மேல்நோக்கினதாயுமிருக்கும் வஹ்னிசிகை இருக்கிறது. அது நீலமேகத்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல் ஒளியுடனும், நெல் நுனிபோல் மெல்லியதாகவும், மஞ்சள் நிறமானதாகவும், ஒப்பற்றதாகவும் இருக்கிறது.]

இம்மந்திரத்திற்கு ஸ்ரீநாராயணயதியின் வியாக்யானம் கட்டின ப்ரமாணத்திரட்டில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மந்திரத்தில் உபாஸிக்கப்படுபவனான நாராயணனின் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை வர்ணிக்கிறது வேதம். திவ்யமங்களவிக்ரஹமே தியானிக்கத்தகுந்த சுபாச்ரயமாகும். பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சுபமாயிருந்தபோதிலும் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாததாகையால் ஆச்ரயமாகாது. ப்ரஹ்மாதிகளின் சரீரங்கள் இந்திரியங்களுக்கு எட்டக்கூடியதாயினும், அசுபங்களாகையால் சுபாச்ரயமல்ல. ஆகவே, பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உபாஸகர்களால் தியானிக்கத்தக்க சுபாச்ரயம் என்று ஸ்ரீபுராணாதிகளில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கு வர்ணிக்கப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் இந்த மந்த்ரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹமாக அருளியிருக்கிறார்.

(தஸ்ய மத்யே) "தஹராபுண்ட₃ரீகமத்₄யஸ்தா₂காசவர்த்திநீ" [ஹ்ருதயகமலத்தின் நடுவிலுள்ள ஆகாசத்திலிருப்பது.] என்று ஸ்ரீபாஷ்ய

காரர் அருளிச்செய்தார். (தஸ்ய...வ்யவஸ்தித:) ஹ்ருதயாகாசத்தின் நடுவில் மெல்லியதாயும், மேல்நோக்கினதாயுமிருக்கும் வந்ஹிசிகை இருக்கிறது. (வந்ஹிசிகா) ''உக்தம் தத்த்வஜாதம் ஆத்மதயா ஸ்திதத்வா வஹதி தாரயதீதி வஹ்நி:-பரமாத்மா; தஸ்ய சிகா வஹ்நி சிகா'' [முன் சொல்லப்பட்ட தத்வஸமூஹத்தை ஆத்மாவாக நின்று வஹிக்கிறவனாகையால் வஹ்நியென்று பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான். அவனுடைய சிகை வந்ஹிசிகை.] என்று நாராயணயதி வியாக்கியானம் செய்தார். முன் சொல்லப்பட்ட ஹ்ருதயத்தையும், ஜாடராக்னி முதலியவைகளையும் அந்தர்யாமியாய் நின்று தரிக்கிறவனாகையால் வந்ஹியென்று பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகிறான். அவனுக்கு சிகையைப்போலிருப்பதால் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் வந்ஹிசிகையென்று சொல்லப்படுகிறது. அக்னி சிகையானது மிகவும் பிரகாசமுள்ளதாயிருக்கும். அம்மாதிரியே புருஷோத்தமனுடைய விக்ரஹமும் ஒப்பற்ற பிரகாசத்தை உடைத்தாயிருக்கும். அக்னிசிகை அதை விட்டுப்பிரியாமல், அது செல்லுமிடமெல்லாம்செல்லும். அம்மாதிரியே பகவானின் சரீரமும் பகவானைவிட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும். ஆகையாலேயே அது சிகையெனப்படுகிறது. 'வ்யவஸ்த்தித:' என்பதில் புல்லிங்கம் சாந்தஸம். (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா) அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹம் நீலமேகத்தை நடுவில்கொண்ட மின்னல்கொடிபோன்ற ஒளியுடன் இருக்கிறது. ''ஸ்வாந்தர்நிஹிதநீலதோயதரூபபரமாத்மஸ்வரூபா ஸ்வாந்தர்நிஹித நீலதோயதா வித்யுதிவ ஆபாதீத்யர்த்த:'' [தன்னுட்கொண்ட நீலமேகம்போன்ற பரமாத்மாவின் ரூபத்தையுடையதாய், நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னல்போல் பிரகாசிக்கிறது என்று பொருள்.] என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இவ்ருஸ்வரூபசப்தம் ரூபத்தைக் குறிக்கிறதென்று ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர் அருளினார். நீலமேகம்போன்ற பகவானுடைய திருவுருவை எப்படி மின்னல்போன்றதாகச் சொல்லலாம் எனில்: பிராட்டியுடனும், சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களுடனும், பீதாம்பரம் முதலிய ஆபரணங்களுடனும் கூடியிருக்கும் திருமேனியின் ஒளி திருமேனியின் நிறத்தைக்காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கிறதாகையால் அதை 'நீலமேகத்தை உட்கொண்ட மின்னல் போன்ற ஒளியுள்ளது' என்று சொல்லத்தட்டில்லை. திருமேனியானது வெண்மையும், கறுப்பும் கலந்து மயில் கழுத்துப்போல் பிரகாசிக்கிறதென்று தாத்பர்யம் 'நீலதோயதமத்யஸ்த்தா' என்னும் பதம் இங்கு பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

'மத்யஸ்த்ஹ நீலதோயதஹா' என்றில்லாமலிருப்பது சாந்தஸம். இதைத் தத்புருஷஸமாஸமாகக்கொண்டு மற்றொருவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா...பாஸ்வரா) நீலமேகத்தின் நடுவிலிருக்கும் மின்னல்கொடிபோன்ற ஒளியையுடையது பகவத் விக்ரஹம் என்று பொருள். இப்பொழுது திருமேனியின் ச்யாமள வர்ணம் திருமேனியின் ஒளியைக்காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களையும் காட்டும்படியாக "நீல முண்ட மின்னன்ன -மேனிப்பெருமான்" [நீலம்—நீலமேகம். மின்னன்ன—மின்னல்போன்ற.] என்று வேதம் தமிழ்செய்த மாறன் வெளியிட்டிருக்கும் அழகை என்னென்று சொல்வது! "நீலமுண்ட மின்னன்னமேனி" என்னும் தொடர் 'நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னல்போன்ற திருமேனி' என்றும் 'நீலமேகம் விழுங்கின மின்னல்போன்ற திருமேனி' என்றும் பொருள்படுவதைக் காண்மின். முதலர்த்தத்தில் பகவானுடைய திருமேனியில் வெளுப்பு விஞ்சியிருக்குமென்றும், இரண்டாமர்த்தத்தில் கறுப்பு அதிகமா யிருக்குமென்றும் ஏற்படுகிறது. இப்படி இரண்டுவிதமாக எப்படி இருக்கக்கூடும் என்று ஸந்தேஹம் ஏற்படலாம். இதற்கு ஸமா தானத்தை "பிரிந்தபோது 'மின்னிலங்கு திருவுரு' என்னும்படியாய், கலந்தபோது 'கருமுகிலொப்பர்' என்னும்படியாயிறே இருப்பது" என்று பரமரஸிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக் கிறார். சேதனலாபமும் அலாபமுமன்றோ ஈச்வரனுக்குப் பேறாகவும் இழவாகவும் இருக்கிறது. இச்சேதனனைப் பெறாதபோது புரு ஷோத்தமன் உடம்பு வெளுக்கிறான் என்பதை முதல் அர்த்தம் காட்டுகிறது. சேதனனைப் பெற்றபோது ஏற்படும் இயற்கையான நீலமேகச்யாமளவர்ணத்தை இரண்டாவது அர்த்தம் காட்டுகிறது.

(நீவாரசூகவத் தந்வீ)நெல்நுனிபோல் சிறிதாயிருக்கிறது இந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹம். (பீதாபா) மஞ்சள் நிறமான ஒளியுடன் கூடியது. உருக்கின தங்கம்போல் ப்ரகாசிப்பது. வடிவின் நிறத் தைக் காட்டிலும் ஒளியே அதிகமாயிருக்குமென்று தாத்பர்யம். "தேஜஸாம் ராசிம்" என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டான். "ஹிரண்ய வர்ணாம்" [தங்கம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவள்.] என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியுடன் சேர்த்தியால், மஞ்சள் நிறமாக திவ்யமங்கள விக்ரஹம் விளங்குகிறது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "'பீதாபா' என்றது ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ர ஹத்தால் பானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்குமென்றபடி" என்றும்

நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். 'பீதாபா' என்பதற்கு 'ஸ்வயம்ப்ரகாச மானது' என்று ரங்கராமானுஜமுனி வியாக்யானம் செய்தார்.

(தநூபமா ஸ்யாத்) 'இம்மாதிரியான சிகை அந்த விக்ரஹத் திற்கு உபமானமாகலாம்' என்று நாராயணயதி வியாக்யானம் செய்தார். 'ஸ்யாத்' (ஆகலாம்) என்றதால் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத ப்ரகாசத்தையுடைய அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு இதுவும் சரியான உபமானமாகாது என்னும் அருப்தியைக் காட்டுகிறது.

"திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா
யதி பாஸ் ஸத்ருசீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:"

[ஆயிரம் ஸூர்யர்களின் ஒளி ஒரே ஸமயத்தில் ஆகாயத்தில் தோன்றிற்றாகில், அது அந்த மஹாத்மாவினுடைய ஒளிக்கு ஸமானமாக ஆகலாம்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(தநூபமா) உபமானமற்றது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அப்பொழுது 'ஸ்யாத்' என்பதை இருக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார்

"கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா
சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி ஒவ்வாது"

என்று அருளிச்செய்தார்.

தஸ்யாச் சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:
ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்.

[அந்த சிகையின் (திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின்) நடுவில் பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவன் பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் இந்திரனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனும், மேலானவனுமான முக்தாத்மாவிற்கும் அந்தர்யாமி.]

(தஸ்யாச் சிகாயா...) அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் நடுவில் பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறார். (பரமாத்மா) "ஆத்மா நாராயண:பர:" என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணன். (வ்யவஸ்தித:- விசேஷேண அவஸ்தித:) விசேஷமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எழுந்

தருளியிருக்கிறன். கர்மபலன்களினல் கட்டுப்படாதவனுக எழுந்தருளியிருக்கிறன்.

''த்வா ஸுபர்ணு ஸயுஜா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச்நந் அந்யோ அபிசாகசீதி''

[அழகிய இறக்கையை (ஞானத்தை) உடையவையும், ஒரே குணத்தையுடையவையும், நண்பர்களுமான இரு பக்ஷிகள் (ஜீவனும், பரமாத்மாவும்) ஒரே மரத்தில் (தேஹத்தில்) சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்தகனியை (கர்மபலனை) புஜிக்கிறது. மற்றென்று (பரமாத்மா) அப்பழத்தைப் புசியாமல் பிரகாசிக்கிறது.] என்றல்லவோ வேதம் உரைத்தது. (வ்யவஸ்தித:)

''ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேசேऽர்ஜுந திஷ்டதி
ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா''

[அர்ஜுனு! ஸர்வேச்வரன் எல்லா ஜீவராசிகளின் இருதய ப்ரதேசத்திலும் இருந்துகொண்டு, ப்ருகிருதியாகிய யந்திரத்திலிருக்கும் அவைகளை, ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களாகிய மாயையினுல் ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறன்.] என்று கீதையில் சொல்லியபடியே சேதனர்களை நியமிப்பதால் உண்டான புகருடன் எழுந்தருளியிருக்கிறன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (வ்யவஸ்தித:) உபாஸன ப்ரகரணமாகையாலே சேதன லாபத்தாலே புகர்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கிறன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக உலகில் ஜ்ஞானசக்திகளை அதிகமாக உடையவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும், முக்தாத்மாவும் இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய விபூதிகளே என்று உரைக்கப்படுகிறது. (ஸ ப்ரஹ்மா...) அந்தப் பரமபுருஷனே பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் இவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனும், அகர்மவச்யனுமான முக்தாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமி. இவ்வர்த்தத்தை,

''அவனே அவனும் அவனும் அவனும்
அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே''

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இங்கு 'ஸ:' 'ஸ:' என்று படித்ததை ஆழ்வாரும் 'அவன்' 'அவன்' என்று உணர்த்துவதைக் காண்மின். ஆளவந்தார் இவ்வாக்யத்தை,

"ப்ரஹ்மா ஶிவஶ் ஶதமக: பரமஸ் ஸ்வராடித்—
யேதேऽபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ் தே"

[பிரமன், சிவன், இந்திரன், முக்தாத்மா எனப்படுபவர்களும் உன்னுடைய ஐச்வர்யக்கடலில் ஒரு துளியாகிறார்கள்.] என்று விவரித்தார். இங்கு எல்லாராலும் ஜீவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இந்திரனுடனும், முக்தாத்மாவுடனும், பிரமனையும், சிவனையும் கூடப் படித்ததிலிருந்து அவர்களும் ஜீவர்களேயென்று உணர்த்தப்படுகிறதென்று பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்தோத்ரவ்யாக்யானத்தில் அருளிச்செய்தார்.

(ஸ ப்ரஹ்மா) ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்பவனாகப் பிரஸித்தனான பிரமனும் அவனே; அதாவது: அவன் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் தன் ஸத்தையைப் (இருப்பைப்) பெற்றவன் பிரமன் என்று தாத்பர்யம். ஸர்வேச்வரன் பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான், இருந்துபடைக்கும் ஆஸனம் போன்றவனே பிரமன். மஹான், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள் முதலிய அசேதனங்களை சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிசெய்ததைப்போல் பிரமனையும் சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிசெய்கிறான். சரீரத்தைச் சொல்லும் பதங்கள் ஆத்மாவையும் சொல்லுகின்றனவென்பதை நாம் வேதத்திலும், லோகத்திலும் காண்கிறோம். அந்த ந்யாயத்தாலே இங்கு 'ப்ரஹ்மா' என்னும் பதம் பிரமனைச் சரீரமாகக்கொண்ட நாராயணனைக் காட்டுகிறது. 'ஸ ப்ரஹ்மா' என்பது இந்த இருதய கமலத்தில் வசிப்பவனே பிரமனை சரீரமாகக்கொண்டவன் என்று பொருள்படுகிறது. (ஸ சிவ:) சிவனும் அவனே. ஸம்ஹாரம் செய்பவனாகிய சிவனுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. 'சிவமச்யுதம்' என்றவிடத்தில் சிவசப்தம் மங்களமானவன் என்னுமர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகையால் அச்யுதனையே குறிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு சிவனுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனைக் குறிக்கிறது. "விஷ்ணுராத்மா பகவத: சிவஸ்ய" [சிவப்பிரானுக்கு ஆத்மா விஷ்ணு.] என்றல்லவோ பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

(ஸ ப்ரஹ்ம ஸ சிவ:) "சிவனாய் அயனாய்" என்றார் ஆழ்வார். (ஸேந்த்ர:) தேவர்களுக்குப் பதியான இந்திரனுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. (ஸோऽக்ஷர:...) இவர்களைக்காட்டிலும் மேலான முக்தாத்மாவுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. (பரம:) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைக்காட்டிலும் மேலானவன் முக்தாத்மா. இதற்குக் காரணத்தை

'ஸ்வராட்' என்று விவரிக்கிறது. (ஸ்வராட்) கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன். பிரமன், சிவன் முதலியவர்கள் கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்கள். இவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன். (ஸ்வராட்) 'ஸ ஸ்வராட் ப₄வதி' [அவன் ஸ்வதந்திரனுகிறுன்.] என்று வேதத்தில் ஓதப்பட்ட முக்தாத்மாவை நினைக்கிறது. இங்கு ஸ்வராட் என்னும் பதத்திற்கு 'கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஈச்வரபாரதந்த்ரியம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையால் அது இங்கு நிஷேதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளக்கூடாது. (அக்ஷர:) ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கோசவிகாஸமற்றவன் முக்தாத்மா. ஆக இத்தால் பிரமன், சிவன், இந்திரன் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர்களும், அவர்களிலும் உயர்ந்த முக்தனும் பகவானுடைய விபூதிகளே என்று சொல்லப்பட்டது. பகவத்கீதையில் பகவானுடைய விபூதியை (ஐச்வர்யத்தை) வர்ணிக்கும் அத்தியாயத்தில் 'ருத்₃ராணும் சங்கரச்சாஸ்மி'' [ருத்ரர்களுள் சங்கரனுயிருக்கிறேன்.] 'தே₃வாநாமஸ்மி வாஸவ:' [தேவர்களுக்குள் இந்திரனுயிருக்கிறேன்.] முதலிய ச்லோகங்களால் கண்ணபிரான் இந்த மந்திரத்தை விவரித்தார்.

இங்கு பிரமன், சிவன் முதலியவர்களுக்கும் நாராயணனுக்கும் ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுவதாக சிலர் பிரமிப்பார்கள். அம்மாதிரி பொருள்கொள்வது எல்லா வேதங்களுக்கும், இதிஹாஸபுராணங்களுக்கும் மிகவும் விருத்தமானது. 'விச்வத: பரமம்' 'பரமம் ப்ரபு₄ம்' 'பரமாத்மா' முதலிய இங்கு படிக்கப்பட்ட சப்தங்களுக்கும் விருத்தமானது. ''நாராயணாத்₃ ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணாத்₃ ருத்₃ரோ ஜாயதே, நாராயணாத் இந்த்₃ரோ ஜாயதே'' [நாராயணனிடத்திலிருந்து பிரமன் உண்டாகிறுன். நாராயணனிடத்திலிருந்து ருத்ரன் உண்டாகிறுன். நாராயணனிடத்திலிருந்து இந்திரன் உண்டாகிறுன்.] முதலிய வேதவாக்கியங்களிலிருந்து ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள் நாராயணனுல் படைக்கப்பட்டவர்களென்று தெளிவாக விளங்குகிறது. அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு எப்படி ஸ்வரூபைக்யம் சொல்ல முடியும்? மேலும், ''ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்₃ரஹ்மா நேசாந:'' [(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை.] என்னும் உபனிஷத்வாக்யமும் விரோதிக்கும். சேதனர், அசேதனம், ஈச்வரன் என்னும் இம்மூவருக்கும் பரஸ்பரபேதத்தைச் சொல்லும் பல்லாயிரக்கணக்கான வேதவாக்யங்கள் பொய்யாகும். சேதநாசேதனங்களுக்கு அச்யுதனே அந்தர்யாமியென்று சொல்லும் ஆயிரக்கணக்கான ப்ரமாணங்கள் அர்த்தமற்றவையாய்விடும்.

பிரமனே பண்டை வேதங்களை இழந்து, 'கண்ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்' என்று கேசவனிடம் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி, அவனைக்கொண்டு அருமறைகளை மீட்டுக்கொண்டவன். புராரியும் பஸ்மாஸுரனிடமிருந்து பயந்தோடி, பரந்தாமனின் பாதங்களில் விழுந்து அப்பேராபத்திலிருந்து பிழைத்தான். இராவணன், மஹாபலி, நரகாஸுரன் முதலியவர்களால் துன்புற்ற இந்திரனும் இருடிகேசனை சரணமடைந்தே அவ்வாபத்துக்கள் அகலப்பெற்றான். இம்மாதிரியாக ரக்ஷகனைப் பிரஸித்திபெற்ற பரமபுருஷனுக்கும் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் பிரமன், ருத்ரன், இந்திரன் முதலியவர்களுக்கும் ஐக்யம் சொல்லமுடியுமா?

கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர்களான ப்ரம்ஹருத்ராதிகளும் அகர்மவச்யனான கேசவனும் ஒன்று என்று உரைக்க வழியுண்டோ? "மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ" [மஹாத்மாவான மஹாதேவர் ஸர்வமேதயாகத்தில் தன்னையும் ஹோமம் செய்து தேவதேவரானார்.] என்று பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. பிறக்கும்போதே சிவன் "அபஹததபாப்மா வாஹம்" [நான் பாபம் நீங்காதவனாகவிருக்கிறேன்.] என்று பிரமனிடம் முறையிட்டதாக வேதம் விளம்பிற்று. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிரமன் சிவனை தேவர்களுக்குத் தலைவனாக நியமித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வரூபைக்ய பக்ஷத்தில் இவைகள் சிறிதும் பொருந்தா.

ருத்ரன் விஷ்ணுவுடன் எதிரம்புகோத்து, புருஷோத்தமனுடைய ஹுங்காரத்தினால் மூர்ச்சையடைந்த விருத்தாந்தம் ராமாயணத்தில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணாஸுர யுத்தத்தில் பரந்தாமனால் புடைக்கப்பட்டுப் புறமுதுகிட்டோடி, நெற்றிக்கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு நழுவி, வாணனை வெறுங்கையனாக்கின கதை விஷ்ணுபுராணத்திலும், பாகவதத்திலும் விரிவாகக்காணலாம். இந்திரனும் கோவர்த்தனதாரியான கோபாலனால் கர்வபங்கமடைந்த கதை கீர்த்திபெற்றது. நரகாஸுரனை வதைத்த உபகாரத்தையும் நினையாமல், ஒரு பூச்செடியைத் (பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்தை) தர இசையாமல், கிருஷ்ணனுடன் சண்டையிட்டுத் தோற்றோடினவனன்றோ தேவேந்திரன். ஜயிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் ஜயித்தவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்லுவது எப்படிப்பொருந்தும்?

புருஷோத்தமன் திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து உலகையெல்லாம் ஈரடியால் அளந்தபோது பிரமன் அப்பெருமானுடைய பாதகமலத்

தைத் தன் கமண்டலு ஜலத்தால் கழுவினன். அந்த கங்கா ஜலத்தைத் தன்னுடைய பாபங்கள் அகலுவதற்காகத் தன் தலையில் தரித்தான் திரிபுராரி. திருவடி விளக்கப்பெற்றவனும், திருவடி விளக்கினவனும், திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தைத் தலையிலே தரித்தவனும் ஒருவனே என்று விவேகிகள் சொல்லுவார்களா? ''யஸ்ய ப்ரஸாதாதஹமச்யுதஸ்ய பூ₄த: ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோந்தகாரீ க்ரோதா₄ச்ச ருத்₃ர:'' [எந்த விஷ்ணுவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் நான் ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி செய்கிறேனோ, எவருடைய க்ரோதாம்சத்தினால் ருத்ரன் ஸம்ஹரிக்கின்றானோ...] என்று பிரமனால் சொல்லப்பட்டது. பாஞ்சராத்ர யுத்தமுடிவில் 'ஈச்வரோஹம்' என்னும் ருத்ரனும் ''வயம் ச ஸர்வே ப₄வதாநுபா₄விதா விபா₄வயாமோ பு₄வநாநி ஸப்த'' [நாங்களெல்லாரும் உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாகக்கொண்டு ஏழுலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறோம்.] என்றும், ''அஹம் ப்₃ரஹ்மா ச விபு₃தா₄ முநயச்சாமலாசயா:, ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நாஸ்த்வாம்'' [நானும், பிரமனும், தேவர்களும், ஸாத்விகர்களான முனிவர்களும் உன்னை எல்லாவிதத்திலும் சரணமடைந்தோம்.] என்றும் வாஸுதேவனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுபவனும் ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களும் ஒருவரே என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? சரணமடைபவர்களுக்கும் சரண்யனுக்கும் ஐக்யம் ஸித்திக்குமோ? இதைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். மேலும், 'விச்வத: பரமம்' என்றவிடத்திலும் 'விச்வம்' என்றவிடத்திலும் 'விச்வமேவேத₃ம் புருஷ:' என்றவிடத்திலும் வியாக்யானம் செய்கையில் இம்மாதிரி ஒரே வேற்றுமையில் ஸர்வேச்வரனையும் மற்றவர்களையும் சொல்லுவதற்குக் காரணம் சரீராத்மபாவமே என்று பல ப்ரமாணங்களைக்காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோம். அவைகளும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை.

இந்த நாராயணஸூக்தம் முழுவதையும் கடாக்ஷித்து, கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகமிட்டருளியிருக்கிறார். அதன் அழகை என்னென்று உரைப்போம்? காண்மின்:

''ஆத்மேச்வரோ஽ஸி ந பரோ஽ஸ்தி தவேச்வரோ஽ந்ய:
விச்வஸ்ய சாதி₄பதிரஸ்ய பராயணம் ச
நாராயணாச்யுத! பரஸ்த்வமிஹைக ஏவ
ப்₃ரஹ்மாத₃யோ஽பி ப₄வதீ₃க்ஷணலப்₃த₄ஸத்தா:''

[நாராயணா! அச்யுதா! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கு மேலான வேறொரு ஈச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம்

யாயிருக்கிறாய். இதற்கு மேலான உபாயமாகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) இருக்கிறாய். இங்கு நீ ஒருவனே மேலானவன். பிரமன் முதலியவர்களும் உன்னுடைய கடாக்ஷத்தாலே ஸத்தையைப் பெற்றவர்கள்.] என்பதே அப்பாசுரம். இந்த ஸூக்தத்தில் அடிக்கடி வரும் நாராயண சப்தத்தை 'நாராயணா!' என்று அநுஸந்தித்தார் ஆழ்வான். 'அச்யுதம்' என்றதைக் கொண்டு 'அச்யுத!' என்று ஆதரத்துடன் அழைத்தார். 'ஆத்மேச்வரம்' என்றதின் அர்த்தத்தை 'ஆத்மேச்வரோஸி ந பரோஸ்தி தவேச்வரோந்ய:' [ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கும் மேலான ஈச்வரன் வேறொருவனில்லை.] என்று விளக்கினார். 'பதிம் விச்வஸ்ய' என்னும் தொடரை 'விச்வஸ்ய ச அதிபதி:' என்று விவரித்தார். 'பராயணம்' என்னும் பதத்தை 'அஸ்ய பராயணம்' என்று அநுஸந்தித்தார். 'பரம் ப்ரஹ்ம' 'பரதத்வம்' 'பரம் ஜ்யோதி:' 'பரமாத்மா' 'விச்வத: பரமம்' 'பரமம் ப்ரபும்' என்னும் பதங்களையெல்லாம் சேர்த்து 'பரதத்வம் இஹ ஏக ஏவ' [இங்கு நீ ஒருவனே பரவஸ்து] என்று அருளிச்செய்தார். 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' என்னும் வாக்யத்தைக் கடாக்ஷித்து 'ப்ரஹ்மாதயோபி பவதீக்ஷண லப்த ஸத்தா:' [பிரமன் முதலியவர்களும் உன்னுடைய கடாக்ஷத்தாலே தங்கள் ஸத்தையை (இருப்பை) பெற்றவர்கள்.] என்று அருளிச்செய்தார். ச்ருத்யர்த்தங்களை அழகிய ச்லோகங்களினால் அருளிச்செய்வதில் கூரத்தாழ்வானுக்கு நிகர் எவருமில்லை. இதனாலன்றோ அவர்

''யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கள ஸூத்ரதாம்''
[கூரத்தாழ்வானுடைய ஸூக்திகள் வேதத்தின் கழுத்தில் மங்கள ஸூத்ரமாயிருக்கும் தன்மையை அடைகின்றன.] என்று அவருடைய திருக்குமாரரால் புகழப்பட்டார்.

ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்
ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விச்வரூபாய வை நம:

[ஸர்வவ்யாபியாயும், விகாரமற்றவனாகவும், பரப்ரஹ்மமாகவும், புருஷனென்ற பெயருடையவனாகவும், கறுப்பும், மஞ்சளும் கலந்த வர்ணத்தையுடையவனாகவும், உயர்ந்த வீர்யத்தையுடையவனாகவும், மாறுபட்ட கண்களையுடைய கண்களையுடையவனாகவும் உலகையெல்லாம் உருவமாகக் கொண்டிருக்கும் பரமாத்மாவின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.]

இது நாராயணவல்லியின் பனிரண்டாவது அனுவாகமந்த்ரமாகும். இத்துடன் 'நாராயணஸூக்தம்' முடிவடைகிறது. முன் அனுவாகத்தில் பரமாத்மா நாராயணனே என்று நிர்ணயித்து அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் விவரிக்கப்பட்டன. இங்கு பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தரானுவாகத்தின் இறுதியில் கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்றோ.

(ருதம்) 'ரு-கதௌ' என்கிற தாதுவிலே ஸர்வகதன் என்று பொருள்படும். 'விச்வாத்மாநம்' என்றும், 'அந்தர்...நாராயணஸ்ஸ்தித:' என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸர்வவ்யாபித்வத்தை ஆதராதிசயத்தால் மறுபடியும் அனுஸந்திக்கிறது. 'ததோ விஷ்வங் வ்யக்ராமத்', என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லியபடியே அவதாரங்களெடுத்து எங்கும் வியாபித்து நிற்பவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய நாம் வெகுதூரம் போகவேண்டுவதில்லை; இவன் ஸர்வவ்யாபியாகையாலே நாமிருந்த விடத்திலேயே இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யலாம் என்று உணர்த்துகிறது வேதம். (ஸத்யம்) 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்ற வேதவாக்யத்தை நினைக்கிறது. (ஸத்யம்) 'அக்ஷரம்' என்றவிடத்தில் சொல்லியபடியே ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வபாவத்திலும் விகாரமில்லாமல் ஏகரூபனாய் (ஒருபடிப்பட்டவனாய்) இருப்பவன். உண்மைகளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த உண்மையாயிருப்பவன். (ஸத்யம்) ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற தர்மத்தில் ஏகரூபனாயிருப்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'அவ்யவஸ்திதசித்தாநாம் ப்ரஸாதோபி பயங்கர:' [சஞ்சலபுத்தியுடையவர்களுடைய பிரீதியும் பயங்கரமானது.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே மற்ற தேவதைகள் சஞ்சலமான மனத்தையுடையவர்களாகையால் அவர்களை ஆச்ரயிப்பதும் அனர்த்தத்தைத் தரும். இவன் அம்மாதிரியில்லாமல் ஆச்ரிதரக்ஷணதர்மத்தில் ஏகரூபனாயிருப்பவனாகையால் இவன் விஷயத்தில் செய்யும் கைங்கர்யம் பழுதடையாது என்று உணர்த்துகிறது.

(பரம் ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளில் மிகவும் பெரியவனாகையாலும், தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் பெரிதாகச் செய்பவனாகையாலும் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே தகும் என்று உணர்த்துகிறது. (புருஷம்) 'புருஷன்' என்ற பெயருடையவன். 'ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத் ஸர்வம்' என்கிறபடியே நாமெல்லோரும் இவனுக்குப் பத்னிபோன்றவர்களாகையாலும், இவன் நமக்குப்

புருஷனுகையாலும் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யதே ஸ்வரூபத்துக்கு அனுரூபமானது என்று உரைக்கிறது. (க்ருஷ்ணபிங்களம்) கறுப்பும், மஞ்சளும் கலந்த திருமேனியையுடையவன். கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமாயிருக்கும் திருமேனியைச் சொல்லுகிறது. காளமேகம் போன்ற பகவானின் திருமேனியைச் சக்கரத்தாழ்வான் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே வியாபித்து நிற்பதால் 'க்ருஷ்ணபிங்களம்' என்று சொல்லப்பட்டதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பல்லாண்டு வியாக்யானத்தில் அருளிச்செய்தார். மூந்தின அனுவாகத்திலும், 'நீலதோயதமத்₄யஸ்தா வித்₃யுல்லேகே₂வ' என்றும், 'பீதாப₄ா' என்றும் சொல்லப்பட்டது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

"அதஸீபுஷ்ப ஸங்காஶ: பீதவாஸா ஜநார்த்த₃ந:
வ்யப்₄ராஜத ஸப₄ாமத்₄யே ஹேமநீவோபஹிதோ மணி:"

[காயாம்பூவைப்போன்ற வர்ணத்தையுடையவனும், பீதாம்பரத்தை தரித்தவனுமான ஜனார்த்தனன் தங்கத்தில் பதிக்கப்பட்ட மணி போல் ஸபை நடுவில் விளங்கினன்.] என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி பீதாம்பரத்தின் சேர்த்தியால் மஞ்சளும், கறுப்பும் கலந்த வர்ணத்தையுடையவனுகிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ராமாயணத்திலும், ஸ்ரீராமனைப்பற்றி "மேக₄ஶ்யாமம்" என்றும், "ஹேமஸமானவர்ணம்" [தங்கம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவன்.] என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. பகவானுடைய நிறம் மயில்கழுத்துப்போல் மஞ்சளும், கறுப்பும் கலந்தது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "க்ருஷ்ணபிங்க₃ளம் நாராயணம்" என்று யோகார்ணவத்திலும், "புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்க₃ளம்" என்று யோகயாஜ்ஞவல்க்யத்திலும் புருஷோத்தமனைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் இது நாராயணனுடைய திருவுருவமே என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

"த்₃ருதகநகஜகி₃ரி பரிமிளத்₃யுதி₄ ப்ரச்யிதலஹரிவத₃ஹமஹமிகயா
ஸ்நபயதி ஜுமிமபஹரதி நய: ப₃ணிஶய மரதகமணி கிரணகு₃ண:"

[அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட பெரியபெருமாளுடைய மரதகமணியின் சோதி வெள்ளம், உருகின பொன்மலையோடுகூடிய ஸமுத்திரத்தினின்றும் பரவின அலைகள்போல், முற்கோலி வந்து, அடியேனை ஸ்நானம் செய்விக்கிறது. அகவிருளை அகற்றுகிறது.] என்று பட்டரும் இந்த வர்ணச்சேர்த்தியை அனுபவித்தார். 'ஹிரண்மயன்' [தங்கம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவள்.] என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியுடன் சேர்த்தியால் 'க்ருஷ்ணபிங்களம்' என்று சொல்ல

படுவதாகவும் கொள்ளலாம். இத்தால் பகவானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலேயே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று உணர்த்தப் படுகிறது. புருஷஸூக்தத்திலும் 'ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ'' என்று இத்தச் சேர்த்தியிலேயே கைங்கர்யப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டதன்றோ. பகவானும், பிராட்டியுமாயிருக்கும் இச்சேர்த்தி ப்ராக்ருதமானதல்ல என்று அடுத்தபடியாக விளக்குகிறது.

(ஊர்த்வரேதம்) ப்ராக்ருதமான ஸ்த்ரீஸங்காதிகள் அற்றவன் என்று தாத்பர்யம்.

"குர்வந்த்யாம் து ததஸ் தஸ்யாம் மண்ட$_3$லம் தத் ப்ரத$_3$க்ஷிணம்
ப்$_3$ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ப$_4$க$_3$வாந் த்ருணீக்ருத்யாவதிஷ்ட$_2$தாம்
இந்த்$_3$ரஸ் ஸ்தா$_2$ணுச்ச ப$_4$க$_3$வாந் தை$_4$ர்யம் த்யக்த்வா வ்ய-
வஸ்தி$_2$தௌ''

[அந்தத் திலோத்தமை மண்டலத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யும்போது, பிரமனும், பகவான் விஷ்ணுவும், அவளை த்ருணமாக நினைத்து நின்றனர். இந்திரனும், பகவான் சங்கரனும் மனோவிகாரமடைந்து நின்றனர்.] என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது இங்கு அநு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. தாருகவனத்து ருஷிபத்னிகளைக் கண்டு மோஹித்த சிவன் இங்கு சொல்லப்படும் பரமாத்மாவல்ல என்று இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. பஸ்மாஸுரனை மயக்குவதற்காகப் பெண்ணுருவங்கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக்கண்டு மயங்கி வீர்யத்தை விட்ட முக்கண்ணன் எப்படி ஊர்த்வரேதஸ் ஆகமுடியும்? முக்கட்பிரானும், நான்முகனும் ஜிதேந்திரியர்களல்லரென்பதை விளக்க மற்றும் பல விருத்தாந்தங்கள் உள. (ஊர்த்வரேதம்) 'ரேதஸஸ் ஸ்ருஷ்டி:' முதலிய வேதவாக்யங்களில் ரேதச்சப்தம் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் விகாரமற்றவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம், உயர்ந்த வீரியத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (விரூபாக்ஷம்) மாறுபட்ட ரூபங்களையுடைய கண்களை உடையவன். 'விரூபாக்ஷன்' என்னும் பெயர் முக்கண்ணனுடையதன்றோ. ஆகையால் இங்கு ருத்ரனையே சொல்லுவதாக ஏன் கொள்ளலாகாது? மேலும், விரூபாக்ஷனென்னும் பெயர் புண்டரீகாக்ஷனுக்குப் பொருந்தாதே என்ற கேள்விகள் இங்கு ஏற்படலாம். இந்த ஸூக்தத்தில் படிக்கப்பட்ட நாராயணன், ஹரி, அச்யுதன் அநந்தன் முதலிய நாமங்கள் சிவனுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாதவை. இந்த மந்திரத்தில் படிக்கப்பட்ட 'புருஷம்', 'பரம் ப்ரஹ்ம', 'ஊர்த்வரேதம்' முதலிய

ரப்தங்களும் நாராயணனையன்றி வேறெவரையும் குறிக்கமாட்டா. 'சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ' [சந்திரனும், ஸூர்யனும் கண்கள்.] என்று முண்டகோபனிஷத்திலும். "அச்விநௌ சாபி தே கர்ணௌ சந்த்ரஸூர்யௌ ச சக்ஷுஷீ" [அச்விநீதேவர்கள் உன் காதுகள்; சந்த்ரஸூர்யர்கள் உன் கண்கள்.] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும். "சந்த்ராதித்யௌ ச சக்ஷுஷீ" என்று மஹாபாரதத்திலும் பரம புருஷனைப்பற்றிப் பேசப்பட்டிருக்கிறபடியால் மாறுபட்ட ரூபத்தை யுடைய சந்திரனையும், ஸூர்யனையும் கண்களாக உடைய கேசவனே இங்கு 'விரூபாக்ஷம்' என்று சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். வராஹபுராணத்தில்.

"தஸ்ய சிந்தயதோ நேத்ராத் தேஜஸ் ஸமபவன்மஹத்
த்ருக்ஷிணம் வஹ்நிஸங்காசம் வாமம் துஹிநஸந்நிபம்"

[அப்படி நினைத்துக்கொண்டிருந்த (பகவானுடைய) கண்ணிலிருந்து ஒரு பெரிய தேஜஸ் உண்டாயிற்று. வலது கண் நெருப்பைப்போல் விளங்கிற்று. இடதுகண் பனியைப்போலிருந்தது.] என்று சொல்லிய படியே ஒரு கண்ணில் குளிர்ச்சியையும் ஒரு கண்ணில் உஷ்ணத்தை யும் உடையவனுதலால் விரூபாக்ஷனென்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (விரூபாக்ஷம்) விசேஷமான ரூபத்தையுடைய கண் கண்களையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "யதா கப் யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" [ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற இரு கண்கள்.] என்ற வேதவாக்யம் இங்கு அநுஸந் திக்கத்தக்கது. ஆழ்வாரும்.

"வன் காற்றறைய ஒருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த
மென் கால் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன...எம்பிரான
தடங்கண்களே"

என்று இக்கண்ணழகைத் திருவிருத்தத்தில் அநுபவித்தார். பக்தர் களை அநுக்ரஹிப்பதாலும், எதிரிகளை நிரஸிப்பதாலும் விரூபமான கண்களை உடையவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

(விச்வரூபாய...) உலகத்தையெல்லாம் தன் சரீரமாகக்கொண் டிருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம். உலகத்தையெல்லாம் தன் சரீரமாகக் கொண்டு அவைகளின் ஸுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையதாக அபி மானித்துக் கொண்டிருப்பவனுதலால் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய் வதே உசிதமென்று காட்டப்படுகிறது. நம்முடைய கை, கால் முதலிய

அவயவங்கள் எப்படி நமக்கு சேஷமாக இருக்கின்றனவோ, அப்படியே இவனுக்கு இவ்வுலகெல்லாம் சேஷமென்று உணர்த்தப் படுகிறது. சரீரிக்கு சேஷமல்லாத சரீரமும் உண்டோ? 'ஆய' என்னும் சதுர்த்தியால் கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. 'நம:' என்பதிலும் அந்தக் கைங்கர்யமும் நம்முடைய ஆனந்தத்துக்காகச் செய்யப்படுவதல்ல; பகவானுடைய முகமலர்த்திக்கே செய்யப்படுகிறது என்று காட்டுகிறது.

இம்மாதிரியாக நாராயணனே பரதத்வம் என்று நிர்ணயம் செய்து, அவனுடைய ஐந்து அவஸ்தைகளையும் விவரித்து, அவனைப் பெறுவதற்கு அவனே மேலான உபாயமென்று சொல்லி, பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையுடன் இந்த ஸூக்தம் முடிகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தையும், விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தையும் நிலைநாட்டுவது இந்த நாராயணஸூக்தமேயாகும். இங்கு அத்வைதத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லையென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

நாராயணஸூக்த நிர்ணயம் முற்றிற்று.

பிழை : பக்கம் 69 முதல் வரி — பட்டவரும்
திருத்தம் : பட்டவரும்
பிழை : பக்கம் 110 கடைசி வரிகள்
(நாராயணா! அச்யுதா! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக் மேலான வேறொரு ஈச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம் ______
திருத்தம் : (நாராயணா! அச்யுதா! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கும் மேலான வேறொரு ஈச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம் அதிபதி